

АЛИСА ДЕЙ ЖЕНАТА НА ШЕЙПШИФТЪРА

Част 2 от „Воините на Посейдон“

Превод от английски: Димитрия Петрова, 2013

chitanka.info

ГЛАВА 1

Национален резерват „Биг Сайпърс“

На запад от Маями, Флорида Полунощ

Сребристата лунна светлина се процеждаше през клоните на кипарисите, хвърляйки сенки върху чворестите клони и стволове в заплашителни форми, наподобяващи страшилища от детски кошмар. Кървавите геометрични фигури на земята не бяха призраци от детински страхове, а реалните щети от жестоко нападение.

Като ругаеше под нос, Итън заобиколи падналата пантера — шестата за две седмици — без да откъсва взор от мразовитата зимна тъмнина в търсене на неестествения хищник, който я беше нападнал. Беше чул виковете на животното от болка, докато патрулираше на почти два километра от мястото и веднага беше хукнал с пълна скорост, но нападателят беше изчезнал в зимната нощ.

Поне за тази пантера бе пристигнал навреме. Беше още жива.

Когато ранената котка — добре развит мъжки екземпляр — надигна глава да изръмжи, Итън оголи зъби и изпревари животното с предупредително ръмжене.

— Съжалявам, друже, знам, че те боли — заговори й с нисък глас, наподобяващ тембъра на доминантен мъжкар, който установява господството си над друг член на глутницата. — Но ако не ме оставиш да се доближа, за да ти помогна, ще се наложи да те упоя.

Като надигна глава, той отново подуши въздуха, за да запомни вонята, която го бълсна в ноздрите, щом приближи сечището. Сетивата му на шейпшифтър бяха необикновено остри, но дори в човешкия си облик Итън можеше да хване следа по мириз. Този мириз не принадлежеше на никого от собствения му прайд, но все пак му бе странно познат.

Падналата котка изръмжа отново, този път по-слабо. Остриетата, стърчащи от ребрата и корема й, проблясваха моравочерни на лунната светлина. Итън хвърли последен, продължителен поглед около себе си и клекна до животното.

— Изглежда копелето, което ти е сторило това, е избягало. Да те занесем при някого, който може да помогне.

Пантерата оголи зъби в последен опит за съпротива преди Итън да я хване от двете страни на муцуната и да впери поглед в нейния. Той изпрати мислено докосване в съзнанието на животното, като едновременно облекчаваше болката му и предаваше едно просто послание: *Член на прайда. Доминантен. Ще ти помогне.*

Вдигна тежкото тяло на ръце, като внимаваше да държи пантерата неподвижна, доколкото бе възможно, и изрече мрачното обещание:

— Ще го намеря, друже. Поязвай ми, той ще си плати.

ГЛАВА 2

Атлантида

На следващата сутрин

Мари стоеше на смарагдовозелената поляна и почти вцепенена се взираше в храма от бял мрамор, инкрустиран с нефрит, сапфири и аметисти, запаметявайки го отново в съзнанието си, макар че беше живяла и работила в него над три века. Искаше да запечата образа му в самата си същност, ако станеше така — което е почти невъзможно, напомни си тя — че никога повече не го види.

Нейният храм. Свещеният дълг, който изоставяше.

Дишането ѝ се ускори и в гърлото ѝ заседна буца с размера на един от любимите ѝ морски сапфири.

— Ерин, аз...

Застанала до нея, Ерин въздъхна и поклати глава, а русите ѝ къдици проблеснаха на магически сътворената слънчева светлина, която заместваше лъчите на едно небесно светило, което никога не бе показвало лицето си толкова надълбоко в морето. Ерин сложи ръце на хълбоците в онзи типично човешки жест, който и тя, и любимата на принц Конлан, Райли, предпочитаха в моменти на безсилie.

Човеци. Мари отново се замисли над факта, че имаше двама приятели от човешката раса, а преди Райли човешки крак не беше стъпвал в Атлантида от над единайсет хиляди години.

— Мари, пак ли — твърдо заяви Ерин, като тропаше с крак, уж нетърпелива. — Няма отново да преговаряме задълженията ми в храма. Ти си главната девица на нереидите от над триста години, не мислиш ли, че е време да отидеш на почивка?

— Но лорд Джъстис...

Ерин се отрезви и игривата нотка напусна гласа ѝ.

— Мари, Вен и аз най-много от всички искаме да го намерим. Знаеш, че Конлан и Вен, и всички воини не правят нищо друго, освен да търсят Джъстис, откакто той... той... — гласът на Ерин загълхна, докато тя явно се опитваше да се овладее. — Той се даде доброволно

на онова чудовище, за да ме спаси. За да ни защити с Вен. Никога няма да се откажем.

Мари прегърна по-дребната жена и отново се помоли безмълвно лорд Джъстис да е още жив. След като признал невероятната истина, че е полубрат на принц Конлан и брат му, лорд Венджънс, лорд Джъстис се предал на богинята — вампир Анубиса в замяна на живота на брат си. Мари беше чувала тази история много пъти, но все още не можеше да побере в ума си колко кураж е трябвало да има Джъстис, за да се предаде доброволно на богинята на Хаоса.

Особено след като знаеше за седемте години мъчения, които Конлан беше изтърпял от нейната ръка.

Ерин си пое дълбоко дъх и отстъпи от обятията на Мари.

— Но животът продължава. Постоянно върви напред. Жените все още идват в храма за помощ при бременност и раждания и въпреки че не съм обучена в храма акушерка, скъпоценните камъни ми дават лечебната сила да им помогна.

Мари се усмихна на скромността на това описание.

— Ерин, ти си певицата на скъпоценни камъни. Изпяваш лечителната сила на камъните на жените и бебетата ни. Ти изцели Райли и неродения наследник на трона на Атлантида. Недей да омаловажаваш дарбата си.

— Не я омаловажавам — ако беше така, никога нямаше да се съглася на това. Отговорността за неродените деца на Атлантида е много сериозно нещо, твърде голямо за една-единствена вещица — отвърна Ерин. — Или поне щеше да бъде, ако ти не ме беше обучила лично, обградила с образовани храмови послушници и наблюдавала, докато давах с песните си изцеление и мир на родилките.

Желанието на Мари да отиде на гости на брат си Бастиян и да се запознае с новата му любов, Катрин, я дърпаше към него, но въпреки това се колебаеше.

— Чувствам се, сякаш изоставям задълженията си в момент, когато всички в Атлантида трябва да обединят усилия.

Синият поглед на Ерин се смекчи от съчувствие.

— Зная. Но, Мари, ти заслужаваш тази почивка. А и брат ти и Джъстис бяха много близки, нали?

Устните на Мари се извиха в усмивка.

— Да, винаги. Бяха залепени като медузи.

— Като дупе и гащи.

— Какво?

— Ние казваме „залепени като дупе и гащи“ — обясни Ерин със смях. — Въпреки че трябва да призная, че е по-логично да са медузи.

Мари започна да изучава вещицата, която бе пленила сърцето на лорд Венджънс и възвърнала славата на храма на нереидите със скъпоценната си песен. Тя кимна неочеквано.

— Да. Права си. Бастиян навярно почти е полудял от гняв и притеснение за лорд Джъстис и дори още повече от безсилието да започне веднага да го търси с другите. Трябва да отида при него.

Тогава сякаш по даден сигнал между тях и наоколо им премина леден вятър и прие блещукащия образ на върховния жрец на Посейдон, Аларик. Носеше обичайните си черни одежди, а огънят в зелените му очи гореше върху изопнатото му лице.

— Лейди Мари, готова ли сте за пътуването? — попита той дрезгаво, сякаш не беше говорил много напоследък.

— Да — отвърна тя, като сведе глава към жреца.

Той носеше такава горчива мъка на плещите си, но не беше болка от рана или болест. Усети, че е душевно страдание, но никога не би си позволила да се намеси с въпроси, независимо от вървящите от уста на уста слухове за Аларик и Куин, сестрата на любимата на принца.

Ако, Аларик някога реши да сподели мъката си, тя ще го изслуша. Това беше ролята и в живота и тя бе доволна от нея. Да гледа, слуша, лекува, доколкото може. Този живот си имаше своите радости. Хвърли последен поглед към храма и се усмихна, след което взе малката си пътна чанта от тревата в краката си.

— Призовете портала, моля.

За един дълъг миг Аларик просто я наблюдаваше, преди да проговори.

— Милейди, трябва да знаете, че аз съм против това пътуване. За нас сега горе е по-опасно, отколкото от хилядолетия насам и ми се струва твърде безразсъдно време да се отделите от сигурността на Атлантида.

Мари му отвърна с уважението, дължимо на воин жрец, който безброй пъти се е бил с брат й и другите от Седемте и ги е лекувал, въпреки че беше сметната въпроса за приключен, когато той се съгласи да извика портала.

— Мнението и съветът ви са ценни, както винаги. Но аз не съм беззащитна, бидейки Главна девица. Богинята няма да ме изостави в случай на опасност.

Когато той сякаш понечи да я прекъсне, тя вдигна ръка и докосна неговата.

— Зная, Аларик. Зная. Но той е мой брат и се нуждае от мен, макар че никога не би го признал. Трябва да отида.

Жрецът сви устни и Мари видя как мускулите на челюстта му се стягат, но той не каза нищо друго, само вдигна ръце във въздуха, затвори очи и призова магията. Магията на върховен жрец, по-могъщ от всеки друг, избран от Посейдон дотогава, беше хипнотична гледка. Порталът, понякога капризен във времето и начина на отклика си, никога не би посмял да не се подчини на Аларик. По негова заповед блещукацият овал първоначално се появяваше като мъничък проблясък, не по-голям от дланта й, а след това се разширяваше, превръщайки се в яйцевиден глобус, блестящ от искрящите цветове на хиляди скъпоценни камъни.

Разбира се, тя и преди го беше виждала. През вековете беше наблюдавала брат си и останалите воини — елитът, от който се състояха Седемте и който защитаваше върховния принц Конлан — да пътуват през портала почти толкова пъти, колкото бяха елмазите в Храма. Но гледката я удивяваше всеки път, а днес дори повече от обикновено.

Днес най-сетне беше неин ред да мине през портала.

Нямаше с кого повече да се сбогува. Нямаше последни указания за даване. Тя просто бе готова и затова се усмихна на Аларик и Ерин в знак на благодарност и пристъпи в портала. В новото си приключение.

Докато магията я обгръщаше, Мари се замисли за хладината, която обля кожата ѝ. Вихрещите се ветрове на преноса пометоха промълвените думи от устните ѝ, още щом ги изрече.

— Вълнувам ли се? Или просто се страхувам?

*Национален резерват „Биг Сайпръс“
пред хижата на Кат*

Итън се облегна на едно дърво, възможно по-далеч от Бастиян, без да изглежда обидно, но срещна погледа на атланта в споделен

момент на нямо удивление, след като Кат извади сребърната тубичка от джоба си за осми или девети път. Съвършено професионална, хладнокръвна, спокойна и овладяна Катрин Фиеро, високо уважаван рейнджеър от Националната служба по парковете и дъщеря на покойния водач на прайда пантери от „Биг Сайпръс“, си проверяваше червилото с помощта на джобно огледалце.

Като някаква... женска.

После прехапа устна от притеснение и Итьн едва не се изсмя. Овладя се навреме, като вместо това се покашля, но тя се завъртя към него и го изгледа свирепо.

— Ако ще ми се подиграваш, разкарай се от тук. Не ми трябват още свидетели на сценката, в която се излагам пред единствената сестра на Бастиян.

Бастиян примигна и след това я потупа по рамото, сякаш беше непослушно животинче. Светлокестенявшата й коса се развя, когато тя се извъртя и щракна със зъби по посока на атланта, което напомни на двамата мъже, че Кат Фиеро е шейпшифтър с новопридобитото умение да се преобразява в седемдесеткилограмова дива пантера.

— Не ме потупвай! Ами ако не ме хареса?

Опита се да скрие страха зад думите си, но Бастиян явно също го бешеоловил, защото престана да се опитва да говори с Кат, взе я в обятията си и силно я притисна. От любовта и страстта в изражението му на Итьн му се прииска да е някъде другаде, без значение къде.

Тъй като Бастиян и Кат се бяха чифтосали или бяха достигнали някакво магическо атлантско състояние, което воинът наричаше „сливане на душите“, те бяха неразделни. Гладът им един за друг бе могъщ и Итьн беше сигурен, че всеки друг мъж, не само водачът на прайда на Кат, би гооловил.

Като водач, Итьн се бе надявал, че някой ден двамата с Кат ще се обвържат, затова да бъде около тях понякога му действаше като назъбен нож в корема. Отпусна им още минута, след което изръмжа, за да покаже недоволството си.

— Ако сте приключили с опипването, как е котката?

Бастиян пусна Кат, но хвърли предупредителен поглед на Итьн.

— Може би трябва по-малко да се тревожиш за нас и повече за човека или съществото, което напада котките ти.

Итьн му изръмжа.

— Не прекалявай, атланте. Може да уважавам бойните ти умения и нашия съюз, но дори не си помисляй да се усъмниш в загрижеността ми или във всичко, което правя за пантерите си. Независимо дали са шейпшифтьри или просто животни.

Бастиян наклони глава.

— Както кажеш. Никой не би се усъмнил, че си изцяло посветен на членовете на прайда си и на останалите пантери.

Кат присви очи.

— Момчета, ще се наложи ли да ви подхвърля малко от магията си?

И двамата мъже се отдръпнаха от нея и вдигнаха ръце в знак, че се предават. Дарбата на Кат успокояваше агресията и изпращаше вълни мир дори през най-злите хищници, а Итън подозираше, че и Бастиян като него, никак не искаше да я изпита върху себе си.

Итън не беше в настроение за мир.

— Та какво за котката ми?

— Итън, раните ѝ бяха много тежки — започна Кат. — Доктор Хърман е най-добрият, но каза, че положението е критично — поклати глава тя. — Ако не беше дошъл навреме...

— Да, голям герой съм, няма що — процеди през зъби Итън. — Такъв велик герой, че оставил пет от нашите котки да умрат. Вече може и да са шест. Шест от общо вероятно деветдесет пантери във Флорида, най-много. С това темпо скоро пак ще са на изчезване, както през 55-та.

— Ще намерим виновника. Или виновниците. Или каквото същество е отговорно за това — обеща Кат.

— Аз също ще помогна в издирването — добави Бастиян. — Докато моят принц не ме освободи от политическите преговори, за да се присъединя към търсенето на Джъстис.

Гневът, който пламна в очите на Бастиян при споменаването на приятеля му и другар воин, припомни на Итън колко се радва, че атлантите са на негова страна.

— Разбирам те относно политиката. Но трябва да си осигурим подкрепата на всички коалиции на върколаците във Флорида, за да се обединят с нас срещу нарастващата вампирска заплаха. Органос доказа, че грандиозният план на вампирите да покорят шейпшифтьрите е напреднал повече, отколкото очаквахме.

Очите на Бастиян проблеснаха.

— Органос умря заради дързостта си, което ще сполети и всички други, които ни се противопоставят.

Итън понечи да се съгласи, но Кат го прекъсна с високо просьскване.

— Това ли... това ли е? Това ли е тя? — прошепна тя, сочейки въртящото се кълбо светлина, което внезапно се бе появilo пред тях.

Бастиян обгърна раменете й и я придърпа към себе си.

— Да. Най-сетне ще се запознаеш със сестра ми.

Кълбото се удължи, превръщайки се във висока, овална форма, а в средата й проблясва разпръсната, калейдоскопична светлина подобно на звезден взрив. Внезапно вния край се появи един изящно обут крак и стъпи на тревата през портала, последван от останалата част от тялото на високата жена в бяла рокля. Итън едва успя да зърне профила й и лъскавата й тъмна коса, събрана в някаква сложна плитка, преди тя се хвърли върху брат си. Бастиян извика, вдигна я от земята и я завъртя с радостен възглас. Но вниманието на Итън рязко се върна на портала, когато от него излезе втора фигура, този път зловещо позната: Аларик.

Светлината на портала проблесна и изчезна, когато Итън наведе за кратко глава в посока на върховния жрец на атлантския бог — Аларик.

— Добре дошъл сред прайда — поздрави го той според официалния етикет.

— Идвам като съюзник и приятел — отговори Аларик, като на свой ред кимна.

Итън предположи, че след още няколко срещи с жреца може и да свикне с особените му, тлеещи зелени очи.

Може би.

Ненадейно Аларик замръзна на място, цялото му тяло се скова и очите му се взряха в някаква далечна гледка. Мина почти цяла минута, преди Бастиян, зает с посрещането на сестра си, да забележи.

— Аларик?

Бастиян най-сетне остави Мари отново да стъпи на земята и я прегърна, след което погледна към Аларик над главата й.

— Какви са новините?

— Може да имаме следа — отговори Аларик. — Конлан се свърза с мен току-що. Трябаш ни в издирването на Джъстис, веднага.

— Разбира се — отвърна Бастиян, като почти оголи зъби и застана изцяло нащрек. Не за пръв път на Итън му хрумна, че от този воин би станала добра пантера.

— Мари, трябва да се върнеш в Атлантида и да вземеш и Кат със себе си, там ще сте в безопасност, докато ме няма — продължи Бастиян.

Кат и Мари, чието лице Итън все още не бе зърнал, заговориха едновременно:

— Никъде няма да ходя — заяви Кат.

— Аз току-що пристигнах — забеляза Мари.

Итън вдигна вежда.

— Бастиян, надявам се знаеш, че закрилата ми важи и за сестрати, докато ти търсиш брат си по прайд.

— Брат по прайд ли? Интересно определение — забеляза Мари, като пристъпи иззад Бастиян. — Изглежда нашите народи много си приличат, тъй като Седемте също са като братя помежду си.

Итън имаше само миг, за да си помисли, че гласът ѝ звучи като кристал, примесен със смях, след което видя лицето ѝ.

Огромни сини очи се взираха в него от най-красивото лице, което бе виждал. Млечната ѝ, бледа кожа, молеше за милувки, а устата ѝ беше широка и благородна, с пълни, чувствени устни, от които по гърба му пробяга тъмна тръпка на желание.

Мари бе въздушна, почти нереална в красотата си. В нервните му окончания пламнаха равни части възхита и жажда и той се помъчи да хване изкъсо пантерата в себе си, която от всичко най-много искаше да я завлече в тъмно леговище някъде далеч от всички. Но той бе водач, алфа екземпляр, и бе печелил и по-жестоки битки срещу по-отчаяни противници от собствените си страсти. Убеден, че е укротил зяра в себе си, той протегна ръка за поздрав.

Мари му се усмихна и сякаш светът се срути под краката му.

ГЛАВА 3

Сетивата на Мари се изостриха до болезнена яснота, когато сключи поглед с шейпшифтьра и дъхът ѝ спря, заклещен в гърлото ѝ и внезапно преплетен с бързото биене на сърцето ѝ. Полезрението ѝ се стесняваше, докато в него остана Итън и единствено Итън, а останалите изчезнаха в периметъра на блещукащата мъгла, в която се давеха хаотичните ѝ мисли. Итън стоеше пред нея, протегнал ръка и вежливостта повеляваше да я поеме.

Но всички мисли за утвивост се удавиха в страх. Инстинктивно тя разбра, че ако го докосне, някаква скрита в душата ѝ тишина ще бъде смутена. Бурно събудена, без никога вече да намери покой. Един вътрешен глас се присмя на девическите ѝ трепети и със съчетание от чиста гордост и сила на волята тя преодоля колебанието си.

Някъде вляво от нея прогърмя гласът на Бастиян:

— Някакъв проблем ли има?

Мари вдигна брадичка и не обърна внимание на загрижеността в гласа на брат си.

— Казвам се Мари и съм Главна девица в Храма на нереидите — представи се тя на Итън, горда, че сред сричките ѝ се появи само едваоловимо потрепване. — За мен е чест да бъда приета във вашите земи.

Тя бързо докосна ръката му със своята, но я издърпа, преди да успее да реагира на докосването.

Чувствените устни на Итън се стегнаха от звука на гласа ѝ и той я погледна със златните си очи, потъмнели от някакво незнайно чувство. Светлокестенявата коса, почти същата като на Кат, обграждаше лицето му на гъсти вълни, които биха изглеждали женствено на по-незначителен мъж, но у него само подчертаваха ярката му мъжественост. Острите му скули, силната брадичка и гордият, прав нос, казваха без думи, че този мъж — шейпшифтьрът е воин по рождение и възпитание.

Какъв късмет, че не я привличаха воини.

Още по-малко високи, мускулести, стегнати воини, които я гледаха сякаш е особено апетитен десерт.

Итън бавно се усмихна — тъмна, опасна усмивка, която говореше за наслади, прошепнати в сенките. Гореща вълна заля Мария и устните ѝ неволно се разтвориха за кратка въздишка. Погледът на Итън мълниеносно се спусна върху устните ѝ и той явно се взря в тях с угасваща усмивка. Горещината помежду им бе осезаема, тя прорязваше лютия зимен вятър с дъх на блата и море. Мари потрепери, макар че не можеше да каже дали е от студа или от изражението върху лицето на Итън.

Или поне не искаше да признае. Дори пред себе си.

Нарочно обърна гръб на Итън и застана с лице към Кат — красавата, висока рейнджърка, която стискаше ръката на Бастиян и гризеше лъскавия гланц по устните си. Мари протегна ръце.

— Новата ми сестра! Прости ми. Явно пътуването през портала ме е уморило. Толкова се радвам най-сетне да се запозная с теб!

Кат се поколеба само за миг, след което разцъфна в ослепителна усмивка, което силно успокои Мари по отношение на избора на брат ѝ.

— Ужасно съм щастлива, че дойде! — отвърна Кат и се втурна към Мари, за да я прегърне силно. — Толкова много имаме да си говорим. Нямам търпение да те разведа — Кат хвърли поглед към Бастиян и се усмихна. — Бастиян ми каза, че това е първото ти пътуване извън Атлантида. Страшно много неща има да видиш! Ще си прекараме страхотно!

Аларик се покашля.

— Да. Така. Тогава да се сбогуваме. Бастиян?

Бастиян присви очи и скръсти ръце.

— Мари, знаеш, че бих предпочел да се върнеш в Атлантида и да ни посетиш друг път, когато ще съм тук, за да те пазя.

Мари чу едва доловимо ръмжене зад себе си. Стъписана, тя бързо се извърна, но видя единствено Итън. Само че той не приличаше на мъжа, който я бе приветстввал едва преди минути. Сексапилната, нереална усмивка я нямаше. Очите му светеха със златен пламък, а ръцете му бяха стиснати в юмруци до тялото. Тя примигна и загледа пантерата, която явно се опитваше да се успокои, отваряйки длани и извивайки устни в някакво подобие на усмивка с поглед, забит в Бастиян.

— Както казах, атлантиецо, аз ще пазя сестра ти като своя. Нима се съмняваш в честната ми дума?

Словата му паднаха като нагорещени камъни във внезапното мълчание и Мари почувства как напрежението между мъжете нарасна до непоносимост.

— Дори в момента членовете на прайда обграждат тази местност, за да пазят и закрилят.

— Итьн, не се съмнявам в нито едно от двете, но ти би се почувстввал по същия начин, ако се отнасяше за Кат и го знаеш — отвърна Бастиян с много по-разумен глас, отколкото Мари бе очаквала от него. Явно ролята на съюзник, която беше поел, го бе променила в много отношения, не само на повърхността. Братът, който тя познаваше, щеше да води спора с юмруци. Този нов брат използваше логика. Мари се усмихна на Бастиян, щастлива от промяната.

— И все пак Кат в момента е под твоя закрила и аз съм примирен с нейното решение, колкото и твърдоглаво да е то — обясни Итьн спокойно.

Размяната на реплики между мъжете беше завладяваща гледка, но за пръв път във вековното си съществуване Мари не изтърпя да бъде просто наблюдател. Тя разтвори ръце:

— Мисля, че ми омръзна да се говори за мен, сякаш решението не е мое. Лейди Кат, дали би ме приела в красивия си дом, за да се освежа и настаня?

Кат се усмихна и посочи малката хижа.

— Наричай ме Кат. И за мен ще е удоволствие, Мари. Усещам, че ще станем големи приятелки.

Мари отиде до брат си и се повдигна на пръсти, за да го целуне по бузата.

— Бъди здрав и намери лорд Джъстис. Не се тревожи за мен. Както многократно казах на Аларик, Конлан и на поне двайсет и петима от приятелите ти воини, аз не съм беззащитна. Богинята закриля своите.

Бастиян я повдигна от земята и я прегърна силно.

— Зная, че е така. Остани със здраве и ще се върна веднага след като намерим Джъстис и го освободим от...

Мари докосна устните му.

— Не изричай името ѝ тук. Имената носят сила, а аз не желая да привличам вниманието ѝ към дома на любимата ти.

Бастиян кимна и отстъпи, след което се поклони.

— Ще се върна веднага щом мога — повтори той.

Аларик, който дотогава бе необичайно мълчалив, заговори:

— Повикай ме, ако ти потрябвам, Главна девице.

Той ѝ се поклони и с жест отвори портала за завръщането си в Атлантида с Бастиян.

Мари кимна в знак на благодарност и пое към хижата, да даде на Кат и Бастиян възможност да се сбогуват насаме. Итън, който дотогава стоеше зад нея, сякаш замръзнал на място, ѝ препреши пътя. Впери поглед в нея и топлината, която по-рано бе почувствала само при погледа му, нарасна до там, че ѝ се прииска да се облегне на него и да попие горещината му, да се загърне в пламъците, които докосването до кожата му несъмнено щяха да предизвикат в тялото ѝ.

Тя пое дълбоко дъх и се насили да изглежда спокойна и развеселена.

— Налага ли се и с теб да водя същия разговор, който съм водила с братята си през вековете? Този за личната отговорност? В който обяснявам с много прости думи, че не съм никакво нежно цвете от Атлантида, което трябва да бъде обгрижвано и пазено на сянка от жестоките слънчеви лъчи?

Итън леко се наклони към нея с ръце зад гърба и повдигна едната си копринена, черна вежда.

— Добре ще е да са прости думи, хубавице — промълви той, — защото в момента здраво се боря с котката в себе си, която иска да те отнесе, да те съблече гола и да оближе цялата ти прелестно млечна кожа.

От думите му в нервната ѝ система се надигнаха огромни вълни на шок и топлина и тя рязко пое дъх. Преди да успее да измисли приличен хаплив отговор, той вдигна ръка и докосна една къдица, която бе изскочила от плитките ѝ.

— А колкото до личната отговорност, възнамерявам да понеса цялата такава за разпускането на тази великолепна коса и разстилането ѝ върху леглото ми. Така че помисли си за това, лейди Мари, и може би сама ще поискаш да се скриеш в сянката...

Високо цененото ѝ спокойствие напълно я изостави.

— Ти... ти...

— Да — заяви твърдо той. — Аз. Запомни го.

След това й се поклони с поредната широка подигравателна усмивка и отмина, като вдигна ръка в половинчат поздрав през рамо към Бастиян и Аларик. Мари погледна брат си, чудейки се дали е станал свидетел на случилото се между нея и Итън, но Бастиян беше потънал в разговор с Кат. Когато върна погледа си на Итън, видя само едно светлокрафяво петно, което изчезна сред дърветата. Най-сетне изпусна дъха, който не беше разбрала, че задържа и продължи да върви към хижата с внезапно омекнали колене.

Жivotът сред земните щеше да се окаже много по-вълнуващ, отколкото си бе представяла някога.

Итън скочи към гората, преобразявайки се с отделянето от земята. Във формата си на пантера той се втурна колкото можеше побързо и по-надалеч, решен да надбяга непреодолимия глад, събудил се у него.

Мари.

Дори само при мисълта за името й го заля нова гореща вълна, а котката, в която се беше превърнал, изръмжа и се напрегна още повече, удължи крачките в бягство от лекия аромат на море и цветя, който я обграждаше.

Трябваше да бяга. Все по-надалеч. Трябваше да избяга от жената, която бе разбила равновесието му за някакви си шейсет секунди.

Да я съблече гола и да ближе кожата й? Как по дяволите му хрумна подобно нещо? Няма и две минути след като се беше заклел пред брат й и жреца, че ще я закриля, той я беше обидил и заплашил. Итън изсумтя, оголи зъби и отново изръмжа. Не само че беше проклет глупак, но вероятно беше предизвикал някакъв международен инцидент.

Задъхан и най-накрая стигнал до изтощение, той забави темпото си до ходене на четирите си мощни лапи, които трепереха от напрежението на тичането. Итън се огледа наоколо и спря, тъй като разпозна гората зад къщата си, огромното имение, което служеше за дом и щаб на водача на прайда от „Биг Сайпръс“. Нищо чудно, че не му достигаше дъх и усещаше леко изтощение в мускулите. Никога досега не беше пробягвал шестнайсет километра за толкова кратко време.

Може би похотта беше полезна за метаболизма.

Той призова магията, която изпълваше двете половини на двойствената му природа и вдигна глава, за да посрещне трансформацията. Както винаги, тя дойде съвсем лесно и той се изправи, напълно облечен, в човешката си форма. Лесното преобразяване беше един от многото знаци за силата на един шейпшифтър, а той беше водачът. Най-силният от всички шейпшифтър в „Биг Сайпръс“. Говореше се, че е най-могъщият в цяла Флорида; може би в целия югоизточен район.

— М-да, голяма, яка пантера — водач, която бяга от една женска — измърмори отвратено той.

Но по някаква странна случайност вятърът донесе лекия мириз на море до изострените му от животинската природа сетива и тогава, в един миг, тя сякаш отново бе пред него. Стисна зъби, когато членът му се втвърди болезнено във внезапно отеснелите джинси и той осъзна, че се е заблудил.

Водач или не, нямаше да може да избяга от тази жена. Всяка клетка на тялото му заповядваше да се обърне и да хукне към нея, но той отказа да се подчини на импулса. Въоръжен с мрачна решимост да загърби безумното привличане и да се върне към сериозната работа да открие кой или какво преследваше пантерите му, той се отправи към дома си.

Значи тя беше като някакво атлантска валериана^[1]. Той устояваше на валериана.

Котката у него изръмжа, след това се протегна царствено, изпращайки му усещане за топлина и копринена козина, свита на кълбо около експлозия от див глад. Образът на млечната кожа на Мари и тъмните ѝ сини очи, в които можеше да се удави, изпъкнаха внезапно в съзнанието му и той почти се препъна.

Дявол го взел. Беше му спукана работата.

---

[1] Тревисто растение, известно още като котешка трева. Ментовият му аромат е силно притегателен за котките. — Б.р. ↑

ГЛАВА 4

Мари седеше до кухненската маса с прибрани в ската ръце, като все още се мъчеше да възвърне спокойствието си, когато Кат влезе в хижата няколко минути по-късно. Тя се поколеба за миг на вратата, преди да вземе някакво вътрешно решение. Прекоси топлата и уютна дневна, щедро обзаведена с дървени мебели и жълти и червени дебели възглавнички. Слънцето, влизашо през прозореца, проблясващо в златистата коса на Кат по същия начин, както блестеше в косата на Итън.

Итън.

Престани да мислиш за него.

Кат спря на няколко крачки от Мари и поглеждаше дълбоко дъх.

— Добре, слушай сега — изтърси тя. — Ако си дошла да ми кажеш, че не съм достатъчно добра за него, това вече го знам. Вие сте благородници от Атлантида и така нататък. Денал ми обясни как Бастиян всъщност е лорд Бастиян, а ти си лейди Мари. Но аз го обичам и ще се боря за него.

Мари се изненада и изучава Кат почти цяла минута, преди да отговори. Най-накрая се усмихна и изправи, така че очите на двете жени бяха на едно ниво.

— Разбира се, това е всичко, което ми трябва да зная за теб. Обичаш го и искаш да се бориш за него. Доколкото разбрах, би умряла за него.

Кат се изчерви, но не сведе поглед.

— Той почти умря за мен. Мислиш ли, че аз бих сторила по-малко?

Мари прегърна жената, която бе напълно достойна за брат ѝ.

— Катрин Фиеро, благодаря на Богинята, че те има и че брат ми те намери. Добре дошла в нашето семейство.

Тялото на Кат сякаш се освободи от някакво напрежение и тя отвърна на прегръдката.

— Ами тогава... леле. Мерси. Добре дошла и ти в моето семейство. Което е най-вече прайдът, но Итън сигурно вече те е приветствал в него.

Топлина заля Mari и тя бързо сведе очи, преди Кат да улови израза на лицето ѝ.

— Какво? Какво ти каза? — попита Кат с подозрително тежък тон. — Знам, че понякога е грубиянин, но е добър човек. Съжалявам, че ти е направил лошо впечатление...

— Няма нищо. В крайна сметка аз съм свикнала с воините и тяхната дързост — обясни Mari и вдигна чантата си. — Дали мога да се настаня сега и после да поговорим?

— Май не само той е грубиянин — усмихна се Кат. — Извинявай. Ще те заведа в гостната и ще направя кафе. След това можем да се насладим на един дълъг разговор.

— С нетърпение очаквам и кафето, и разговора — отвърна Mari и се усмихна на свой ред на новата си сестра.

Докато вървеше след Кат по тесния коридор към гостната, тя си напомни, че има зад себе си над триста годишен опит в самоконтрола. Никакъв водач шейпшифтър не можеше да ѝ се опре. Може би ще го направи свой любовник. Може да е весело за няколко дни.

Гърбът ѝ потрепери при мисълта да доведе в леглото си тези силни, твърди мускули.

Да се взира в горящите му златисти очи, докато той тласка тялото си в нейното.

Не, тя беше най-вече открита във всичко, дори пред себе си. Най-вече пред себе си. В него определено нямаше нищо забавно.

Mari си наля трета чаша от силното ирландско кафе, което Кат беше сварила, след това остави стъклената гарафа на мястото ѝ, затвори очи и приближи чашата до лицето си, за да вдиша гъстия аромат.

— Това е великолепно. Трябва да занеса от него у дома, когато се върна в Атлантида.

Кат се засмя и поклати глава.

— По-добре първо почакай да видиш как ще реагира тялото ти на толкова много кофеин. От три чаши за час и половина може да се

разтрепериш.

Те бързо се бяха сприятелили, както можеше да се очаква от две жени, които обичаха един и същи човек. Кат обожаваше работата си и разказите ѝ за живота като рейнджеър бяха вълнуващи и толкова различни от изолирания живот на Мари в храма, че предизвикаха у нея чувство, подобно на завист.

— Имала си голям късмет да израснеш толкова независима — каза тя, като остави чашата на масата. — Богинята ме е белязала още, когато съм била дете и семейството ми знаеше, че съм обречена на храма. Жivotът ми беше организиран в уроци и обучение.

Кат прехапа устна.

— Ужасно съжалявам. Много зле ли беше?

— О, не, не. Не исках да прозвучи така. В Атлантида свободната воля е закон; въпреки че богинята ме е белязала, можех да откажа да бъда нейна девица. Но от мига, в който стъпих в храма, мощта ѝ ме изпълни. Дарбата ми е да лекувам и да помагам на бременните жени и неродените, за мен е чест да изпълнявам тази роля.

— Бастиян каза, че ти си шефът?

Мари се разсмя.

— Шефът ли? Не точно. Аз съм Главната девица и ролята ми е да водя и обучавам послушниците. „Шеф“ е толкова смешна човешка дума, но в някои отношения подхожда, предполагам.

— Не я отхвърляй толкова лесно — посъветва я Кат. — В Деня на шефа пращам на ръководителя си кутия бонбони „Годайва“^[1].

— Бонбони ли? За тях може и да свикна с думата „шеф“...

Общият им смях беше прекъснат от силен звън и Кат стана, извади малък сребрист телефон от джоба на сакото си и отвори капачето.

— Фиеро. Да. Не, така е, но... но това е... Да. Да, разбира се — въздъхна тя. — Идвам след два часа.

Кат затвори телефона и измърмори нещо под нос, а след това се обърна към Мари:

— Ужасно съжалявам, но по случайност, това беше шефът ми. Утре сутрин имаме регионална среща, а човекът, който трябваше да представи важна презентация, няма да успее да отиде. Жена му току-що е започнала да ражда, първото им дете е.

Мари се усмихна.

— Това безспорно е по-важно от всякакви срещи.

— Съгласна съм, но това ме поставя на горещия стол. Шефът ми иска да се срещнем тази вечер и да прегледаме презентацията, за да я изложа вместо колегата си утре. Много ми е неприятно, че те оставям така, но...

— Не го мисли повече. Много ще се радвам да разгледам красивите ви земи, а и се чувствам чудесно сама със себе си — опита се да я успокои Мари, макар че същевременно се мъчеше да не мисли за това колко различно се оказва посещението й от онова, което си бе представяла. Може би тревогите, които беше изпитвала в Атлантида, са били основателни и трябваше да се свърже с Аларик, за да се върне там. Можеше да дойде някой друг път, каза си тя, опитвайки се да запълни празнината в себе си. Само защото първото й приключение не се развиваше както го бе планирала...

Кат прекъсна обезсърчените й мисли.

— Чувствам се ужасно виновна. Толкова неща бяхме планирали — с Бастиян щяхме да те заведем на вечеря в „При Телма“ и да те запознаем с всички, и... Чакай, сетих се! Итън може да те заведе. Миналата седмица ми каза, че би искал да те опознае, докато си тук.

Подът под краката на Мари сякаш се люшна при споменаването на името му. Идеята не беше никак добра.

— Не — възрази тя. — Сигурна съм, че той има много важни задължения. Мога да остана тук или да се разходя сама, или дори да се върна в Атлантида и да ви дойда на гости, когато лорд Джъстис е вече у дома. Не е...

Кат обаче не я слушаше и вече говореше по телефона.

— Итън? Слушай, трябва да отида на една непредвидена среща, цяла вечер няма да ме има. Чудех се дали ти... — тя се усмихна ослепително на Мари. — Съгласен си, така ли? Чудесно. Аз ще... Час? Добре. Ще й кажа. Щяхме да вечеряме в заведението на Телма и... да... Ще й кажа. Благодаря!

Кат щракна капачето на телефона.

— Предложи да те разведе из „Биг Сайпръс“ и да те заведе на вечеря още преди да го попитам. Явно си му направила впечатление.

— Не знам, аз... Кат, не съм убедена... Двамата с Итън...

Кат присви очи.

— Какво ти е казал? Зле ли се държа с теб? Ще му сритам задника, ако те е обидил, без да ме интересува, че е водач. Итън все се прави на супер наперен, защото всички му се кланят и трябала се осъзнае. Но не е лично, ако това има значение.

Мари се разсмя невярващо. Не е лично ли? Той искаше да ближе кожата ѝ! По-лично от това няма накъде, нали?

Трябаше да се вземе в ръце. Тя беше Главна девица на Богинята на нереидите и нямаше да се остави да я разтърси някакъв си... някакво си... сърдито коте.

— Всъщност, Кат, много бих се радвала да се разходя и да вечерям с Итън. Само ще отида да се преоблека, докато се пригответ за срещата.

Мари изплакна чашата си за кафе в мивката, а мислите ѝ вече бяха заети с това какво да облече. Значи той харесваше косата ѝ, а? Представяше си я разпусната върху възглавниците си? Бавна, дяволита усмивка се появи на лицето ѝ. Може би ще му покаже какво точно представлява това, за което си фантазира. Докато вървеше по коридора към стаята си, пръстите ѝ вече разплитаха десетките ѝ сложни плитки.

---

[1] Godiva Chocolatier — производител на шоколад и шоколадови изделия, основан в Белгия през 1926 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Итън почука на вратата на Кат поне трийсет минути по-рано, отколкото смяташе да пристигне. Значи дотук с небрежното равнодушие. Беше се опитал да свърши малко работа, но в ума му се бяха загнездили спомени от твърде кратката му среща с Мари. Картини на кожата ѝ, косата ѝ, очите ѝ с цвят на океан.

Онази усмивка го беше съборила по гръб, образно казано. Той обаче възнамеряваше да вземе всичко под контрол. Да бъде стопроцентов кавалер. Спокоен, хладнокръвен и напълно невъзмутим.

Вратата се отвори и на прага застана Мари със същата съвършена, подканяща към целувки усмивка. Обаче той беше подготвен и спокоен. Но пое рязко дъх, когато сведе поглед и забеляза вълните на синкавочерната ѝ коса и роклята, която почти бе облякла.

— По дяволите!

Добре де. Не беше невъзмутим. Бяха го смутили. Каквото и по дяволите да бе облякла, по никой начин не можеше да се появи сред хора в този вид.

— Това обичаен поздрав ли е сред твоите хора? — попита Мари, като повдигна брадичка и се усмихна.

Но под усмивката ѝ имаше нещо друго болка или може би нервност.

— Дявол го взел. Тоест, не, не е обичаен поздрав. Извинявай, просто малко ме разтърси — призна той.

След това пристъпи към нея, принуждавайки я да го пусне в хижата. Той затвори вратата след себе си и направи още една крачка към нея.

Добрият тон изискваше да спазва благовъзпитано разстояние.

Когато облече тази рокля, трябваше да се сети, че за него добрият тон щеше да е загубена кауза.

Той умишлено отмести поглед от лицето ѝ, за да огледа прелестните ѝ извики, подчертани от копринената тъмносиня рокля. Деколтето падаше ниско и надиплено в единствена гънка, а останалата

част обгръщаше кръста, гърдите и бедрата ѝ, все едно е била ушита върху тялото ѝ. Подгъвът галеше краката ѝ точно над коленете и на него най-много от всичко му се искаше да падне на своите колене пред нея, бавно да плъзне плата нагоре по тези копринени бедра и да открие точно какво носи отдолу.

Той вдигна очи и се взря в нейните.

— Заради мен ли я облече? — попита и едва разпозна дрезгавия си глас.

Смелата усмивка трепна на устните ѝ и тя опита да отговори, но след това рязко се обърна и тръгна към кухнята. Но гледката отзад беше точно толковаекси и на него му се наложи да смени стойката, когато членът му се втвърди болезнено в панталоните. По раменете и гърба ѝ се спускаха вълни копринена черна коса и докосваха закръгления ѝ ханш. По-ранната му фантазия за косата ѝ, разпръсната върху леглото му, се появи отново с пълна сила и му се наложи да си напомни да диша.

Тя спря от другата страна на масата, сякаш да използва мебелите като барикада между тях.

— Просто рокля, която донесох за ходене на вечеря — отвърна тя. — Неподходяща ли е?

Изрече тези думи с отегчено безразличие, но ускореният ритъм на сърцето ѝ му издаде, че това е само актьорска игра.

— Скъпа, не можеш да излъжеш един шейпшифтър — уведоми я той с леко южняшки акцент в говора си. — Чувам ударите на сърцето ти. Ако искаш да си играем игрички, нямам нищо против. Но имай предвид, че съм водач не само заради физическата си сила. Сигурна ли си, че си подгответа да си играеш с мен?

Той се беше приближил до нея, докато говореше, дебнейки я. Котката у него беше надушила плячка. Не. Не плячка. Нещо попървично. По-дълбоко.

Женска.

Итън спря, наслед крачка, когато го удари прозрението. Котката искаше да бележи тази жена за своя женска. Тази атлантка, която дори не беше шейпшифтър.

Не. По дяволите, не.

— Не, не съм убедена, че съм подгответа да играя твоите игри — отговори Мари. — Ако предпочиташ, може да отменим вечерята,

макар че, сигурна съм, щеше да е... приятно... да прекарам повече време с теб — сви рамене тя. — Не бих искала да причинявам тревоги на водача на прайда, какъвто постоянно ми напомняш, че си.

Той размисли и отхвърли няколко отговора и накрая се спря на най-простиya.

— Имаш ли представа колко си красива?

Бе неин ред да се окаже неподгответена. Той гледаше, запленен, как по врата и страните ѝ запълзя наситена руменина и остана да гори там. Мари наклони глава и заизучава пръстените на дървото, от което бе изработена масата. Явно бяха изключително интересни.

— Аз... не, ти... Благодаря. Много мило от твоя страна.

— Не, не е мило — отсече той. — Никак не е мило даже. Това е истината и просто се чудя с колко ли мъже ще се сбия, ако те изведа сред хората, облечена в тази рокля. Приличаш на живо въплъщение на най-страстните мъжки фантазии и се сещам за повече от един член на прайда ми, който би си загубил ума по теб.

Тя стисна ръце в юмруци и го изгледа гневно.

— Това ли са жените за вас тук, на повърхността? Предмети, за чието притежание се бият малоумни мъже?

Той се изсмя.

— Бива те в граматиката, океанско момиче. „За чието притежание се бият“, а? Никога не съм мислил, че правилният синтаксис може толкова да ме възбуди.

Мари примигна, отвори уста и отново я затвори. Накрая се разсмя.

— Непоправим си — каза тя, а в очите ѝ проблясваха дълбините на морето в полунощ, под изгряваща луна.

Той направи крачка към нея и протегна ръка.

— Ще приема „непоправим“. Какво ще кажеш да се извиня за непростимата ми грубост и да започнем отначало? Казвам се Итън. Добре дошла в моята територия. Искаш ли да вечеряме заедно? Някъде далеч от малоумните мъже? *Тоест всички малоумни мъже, освен мен,* разбира се.

Тя се поколеба, след което сложи тънката си ръка в неговата.

— Казвам се Мари и за мен ще е чест да вечерям с теб.

Докосването до ръката ѝ изпрати нещо блестящо и остро през нервната му система. Звярът у него изръмжа и закрачи нервно,

настоявайки да бъде пуснат да си поиграе.

Да бележи. Да бележи женска.

Но Итън върна животното обратно, решен, че тази вечер ще бъде прекарана от человека, не от котката. Нямаше начин да се бележи женска, която не е пантера, какво остава за жена, която дори не е шейпшифтър. Щеше да бъде просто приятна вечеря между приятели.

Когато последва Мари през входната врата на хижата, неспособен да откъсне очи от лекото полюшване на дупето й, той сви ръце в юмруци и се съсредоточи върху основните точки.

Контрол.

Вечеря.

Приятна вечеря.

Без да се нахвърля на атлантката.

Мари погледна през рамо и му се усмихна, и той се препъна, изоставен от котешката си грациозност. Мамка му. Хвърляне със сигурност щеше да има.

Мари се опита да забави дишането си, докато придърпваше шала около себе си в хладината на късния следобед.

Дишай. Издишай.

Успокой се. Съсредоточи се.

Тя се фокусира върху упражненията за дишане, на които често учеше бременните жени. Дишай. Издишай. Премерено, равно темпо. Без потрепервания, хълцания или пъшкания, въпреки мъжа зад нея, който прогаряше дупки в гърба й с удивителните си златисти очи.

Беше облякла роклята, за да извика реакция у Итън и планът ѝ проработи толкова добре, че тя се оказа напълно неподгответена. През целия си живот бе заобиколена от воини, защо точно този — този мъж, който дори не беше атлант, дори не беше сто процента човек — бе различен?

Може би защото воините на Посейдон се отнасяха с нея като с обична сестра заради приятелството им с Бастиян. Несъмнено ѝ се възхищаваха и я уважаваха, но никой от тях не я бе пожелавал. Или поне тя не знаеше да се е случвало. Няколкото любовни връзки, които бе изживяла бяха с учени мъже, философи и историци. Благородни, мъдри мъже.

Никой от тях не бе карал кръвта ѝ да кипи така, както ѝ действаше тази пантера. Мълния от чисто електричество лумна в

кръвта ѝ при докосването на Итън, когато най-сетне се осмели да сложи ръка в неговата. Тя я издърпа толкова бързо, колкото позволяваше добрият тон, но не преди да види стъписаното изражение на лицето му. Привличането между тях протичаше в двете посоки и тя не знаеше дали ще успее още дълго да му устоява.

Мари го погледна още веднъж и се запита как може обикновените черни панталони с бяла риза да изглеждат толкова елегантно, когато бе виждала върховния принц в пълни кралски одежди при церемониални поводи. Итън вървеше с чистата грациозност и смъртоносна решимост на абсолютния хищник. Всяка линия на тялото му бе заредена с гъвкаво движение и ако присвиеше очи, можеше да види пред себе си котката, в която той се превръщаше.

Спряха пред колата му — лъскаво черно возило, което изглеждаше бързо и скъпо според малкото, което Мари знаеше за колите, и тя го наблюдаваше как идва до нея, за да ѝ отвори вратата. Дъхът ѝ спря в гърлото, когато той я приближи и тя изтърси първото нещо, което ѝ хрумна:

— Ще ми покажеш ли?

Той повдигна едната си вежда и скръсти ръце пред мускулестите си гърди.

— Какво да ти покажа?

— Ами аз... Неучтиво ли е? Може би... няма значение — завърши тя и се изчерви, като осъзна, че за пръв път в живота си мънка несвързано.

— Мари, тук не се церемоним много. Просто ми кажи.

Беше пристъпил към нея и сега стоеше толкова близо, че дъхът му галеше косата ѝ, а наситеният му, топъл мъжки аромат изпълваше сетивата ѝ и почти я накара да забрави какво щеше да го пита. Тя разтърси леко глава, за да устои на хипнотичното въздействие, което той ѝ оказваше, след което събра смелост и попита.

— Пантерата. Чудех се... Неучтиво ли е да те помоля да ми покажеш трансформацията? Или може би да се преобразиш насаме и след това да ми покажеш другата страна на двойствената си природа?

Когато мънка, беше останала без дъх, както от собствената си дързост, така и от близостта на Итън до нея. Горещината, която изльчваше тялото му, я омайваше, призоваваше, приканваше я да се обвие с ръцете и топлината му. Внезапно се почувства така, сякаш цял

живот бе живяла на студено и единствено той можеше да я спаси от студа.

Лудост. Мари заби нокти в дланите си, за да се отърси от нереалните образи и да се върне към действителността, но той се приближи още повече, докато тя не се озова залепена за колата му. Итън сложи ръце върху метала от двете ѝ страни, заключвайки тялото ѝ между топлината на гърдите си и леденостудения метал на колата.

— Искаш да видиш котката, така ли, океанско момиче? Доста лична молба — промърмори той, като се наведе и прошепна думите в ухото ѝ.

Тя потрепери безпомощно, а по тялото ѝ премина топла вълна. След това сложи ръце на гърдите му и го отблъсна. Беше висока и силна, но да отласне гърдите му беше като да бута каменната стена на дворцовата градина.

Той вдигна ръка и наклони лицето ѝ към своето с пръст под брадичката ѝ. Тя се взря в очите му, неспособна да изрече и дума, а той разглеждаше лицето ѝ, сякаш търсеще нещо, след което се загледа, без да помръдне в устните ѝ. Миговете отлиха и най-сетне той отстъпи от нея, като мърмореше някаква клетва под нос.

— Може би по-късно — заяви грубовато. — Караж ме да се забравя, Мари. Не съм сигурен как да се справя с това.

Отвори ѝ вратата на колата и се наведе, за да ѝ покаже как да си сложи колана, но докосването му беше краткотрайно и безучастно. Когато внимателно затвори вратата и отиде от другата страна, за да седне на шофьорското място, Мари го гледаше през прозореца и най-накрая изпусна дъха, който бе задържала в дробовете си.

— Итън, не само ти се забрави — прошепна тя, чудейки се в какво се беше забъркала. Питайки се защо не искаше да избяга.

Докато пътуваха през невероятните земи на „Биг Сайпръс“, на Мари ѝ бяха необходими няколко минути, за да се климатизира към чувството да се возиш в кола. Когато се увери, че стомахът ѝ няма да се разбунтува от движението и друсането, тя помоли Итън да ѝ разкаже за това място, което неговият вид наричаше дом.

— Това е национален резерват, който е ограден от седемстотин и двадесет хиляди акра блата. По принцип блатните терени са от съществено значение за доброто състояние на околната среда в

Евърглейдс, защото те поддържат морските устия по югозападното крайбрежие на Флорида.

— Красиво е и толкова различно — отбеляза тя. — Свикинала съм с установения живот в Атлантида и всичко това е много екзотично за мен.

Итън посочи подредените покрай тесния път дървета.

— Това са кипарисни джуджета. Тук се смесват тропическа и умерена фауна и флора, но зелените растения не са единственото екзотично нещо наоколо. Има и колонии от алигатори, мечки и, разбира се, пантери.

Тя се усмихна.

— Разбира се, разкажи ми за пантерите. Имала съм достъп до някои енциклопедии и други подобни текстове, но все още имам няколко въпроса. Пантерите като пумите ли са?

— Пантерите във Флорида са подвид на пуми, които са се адаптирали към температурата тук. Ние се борим за оцеляването на вида на пантерите от изчезване, но бройката им намалява и в момента са под сто.

Тя се извърна, за да го погледне.

— Но със сигурност има други някъде?

Челюстта на Итън се стегна.

— Няколко в зоологически градини. Но пантерите от Флорида са все още едно от най-редките и най-застрашени животни в света. За жалост, на строителните компании не им пушка за това. За щастие, от друга страна, ние имаме „Биг Сайпръс“. Един възрастен мъжкар се нуждае от двеста седемдесет и пет мили от територията, но тя може да се застъпва с тази на женските.

Мари погледна през прозореца, чудейки се защо разговорът за мъжката територия я кара да се разгорещява и изчервява.

— Женски, в множествено число ли имаш предвид? И същото отнася ли се и за мъжките шейпшифтьри?

— За някои, може би — заяви той категорично. — Но аз не съм един от тях.

Мари потрепна, когато си спомни, какво й беше разказал Бастиян за партньорката на Итън, която е била убита от вампир.

— Съжалявам, Итън. Не помислих. Приеми моето съчувствие за загубата на избраницата ти.

Той мълча дълго време, преди накрая да отговори:

— Да. Добре. Фельн заслужаваше повече от това, което ѝ предложих и със сигурност много повече от начина, по който умря.

Мари зърна нещо голямо златисто-червено, което се движеше между дърветата, докато те преминаваха.

— Какво беше това? Една от твоите пантери ли?

Итън внезапно се обърна и завъртя волана, за да отбие колата встрани от пътя, но от рязкото спиране предпазният колан се вряза в Мари.

— Извинявай. Добре ли си? — Той се наведе и стисна раменете й, впивайки златния си поглед в нея.

— Да, разбира се. Но защо трябва да спираме?

— Имаме проблем с някой или нещо, който напада пантерите и искам да проверя какво става. Ще се върна до няколко минути. Стой тук и заключи вратите — нареди ѝ той.

Тонът, с който го каза изискваше пълно послушание и поради някаква причина това я подразни.

— Добре, ще остана тук. Но може би за в бъдеще трябва да запомниш, че аз не съм член на твоя прайд и нямаш право да изискваш подчинението ми — отсече тя.

Ъгълчетата на устните му се извиха в усмивка.

— Ще съм изключително щастлив да те подчиня, океанско момиче. Само посочи времето и мястото — отговори той и се наведе към нея, поставяйки на устните ѝ една бърза и твърда целувка. — Веднага се връщам.

След секунда беше изчезнал и Мари се отпусна обратно на седалката, притискайки устните си с пръсти. Опасността, в която се намираше, когато бе с този мъж, бе много по-голяма отколкото предполагаше.

Разтърси глава, внезапно припомнила си думите му. Заключи вратите. Разгледа вратата, питайки се кой от многото бутони беше за заключването, но изведнъж вратата се отвори рязко и един чифт крака облечени в дънки застанаха пред нея. Стресната тя се загледа в мрачното лице и лудите очи на човек, който определено не беше Итън.

— Какво...

— Слизай от колата — нареди той, тихият му глас рязко контрастираше с дивия блесък в очите му. — Веднага.

— Но...

Мъжът се наведе в колата, разкопча колана ѝ и го издърпа от нея, след което рязко хвана рамото ѝ и я извлече навън. Мари се препъна и падна тежко върху чакълестия път.

Острата болка я отърси от шока, причинен от непознатия мъж и тя се опита да се съсредоточи. Разгледа го внимателно. Беше по-висок от нея и целият извяян от мускули. От това, което видя заключи, че няма и малък шанс да го надвие. Тъмнокестенявата коса се спускаше до раменете му, а странно златистият цвят на очите му блестеше с омраза или друго също толкова силно чувство.

И поради някаква незнайна причина то беше насочено към нея.

— Не си играя — проговори той с все още учудващо учтив тон, който бе в пълно противоречие с яростта, бушуваща в очите му. Сграбчи косата ѝ с ръка и я дръпна силно, за да я изправи на крака.

— Ставай или ще те убия още тук, както си на колене.

Мари изпрати безмълвна молитва до Богинята, да ѝ даде сили, смелост и спокойствие, за да му отговори непринудено.

— Разбира се — отвърна тя, когато се изправи, пренебрегвайки изгарящата болка в коленете и ръцете си, където беше одрала кожата си. — Макар да мисля, че може би грешиш...

— Млъквай. — Пусна косата ѝ и стисна ръка в юмрук. Лек намек на лудост изкриви спокойните му черти. — Никога не съм удрял жена в лицето преди, но може да направя изключение за новата курва на Итън. Ти ли си уличницата, която го обслужва, след като гордата ми сестра умря? Или се чукаше с него още докато сестра ми беше жива?

Мари премигна, напълно объркана.

— Какво? Не разбирам за какво говорите. Аз се запознах с Итън днес и...

Той ѝ се усмихна и поклати глава.

— Грешен отговор — отвърна почти снизходително, след което извади нож.

Итън тичаше между дърветата като следваше миризмата, оставена от пантерата. Усещаше повече от една следа и улавяше мириза на шейпшифтъри. Може би най-накрая щеше да ги хване. Скочи във въздуха и се преобрази, приземявайки се на земята върху силните мускулести крака на пантера. Миризмата веднага се засили, защото животинските му сетива далеч превъзхождаха човешките.

Разбра, че са доста и са се събрали тук неотдавна. Миризмата беше различна от тази на собствения му прайд, но някак позната.

Влудяващо познат аромат. Той закрачи из района с наведена глава, опитвайки се да придае смисъл на безбройните индивидуални ухания, когато чу женски писък от посоката, в която бе оставил Мари в колата.

Мари.

Изръмжа и се втурна обратно към колата, мислейки ожесточено как ще разкъса плячката си на парчета. Яростта почти го беше заслепила, докато профучаваше мълниеносно през храстите. Ако я бяха наранили, щяха да умрат.

Храстите го драскаха, но той тичаше между дърветата по-бързо отколкото някога се беше предвижвал, нехаеики за клоните и тръните, които режеха козината му. Захвърляйки всякааква предпазливост на страна, прескочи растителността, която ограждаше пътя и се приземи на предния капак на колата, изучавайки района междувременно.

Нападателите бяха четирима. Трима бяха обградили колата, а четвъртият държеше Мари с една ръка през кръста. Беше опрял нож в гърлото ѝ.

Беше опрял нож в гърлото ѝ.

Итън изрева с примитивна ярост. Пантерата в него почти обезумя от убийствен гняв. Но спря на място, когато копелето притисна върха на ножа към нежната плът на Мари. Струйка кръв се спусна по врата ѝ и Итън се закле, че ще отмъсти за всяка капка.

За всяка една капка.

Мъжът, който я държеше погледна към Итън и се усмихна.

— Стой, където си, Итън. Не искаш ръката, с която държа ножа, да трепне и да се притисне по-плътно в шията ѝ, нали?

Итън изръмжа отново, но остана на мястото си. Беше бърз, но не достатъчно, за да стигне до нападателя преди ножа да пререже сънната артерия на Мари. Тя го погледна, а в очите и по лицето ѝ се четеше страх и безпомощен гняв, и на него му се прииска да избие всички за това, което ѝ причиняваха. Пантерата в него копнееше да откъсне главите и телата им и да изяде сърцата им.

Но тогава Мари щеше да погледне и него със същото ужасено изражение.

Итън пропъди тази мисъл. Фокусира се. Трябваше да я отведе на безопасно място и тогава да мисли за останалото.

Мъжът кимна.

— Добро момче. Итън, знам, че си ти, така че защо не зарежеш тези глупости и не се превърнеш отново в човек. Трябва да обсъдим някои неща.

Итън знаеше, че малкото предимство, да запази животинската си форма, бе унищожено от ножа, притиснат във врата на Мари. Тялото му потрепери и той се преобрази секунди по-късно, заставайки пред тях, в човешката си форма и напълно облечен.

— Много добре. Фельн ми беше споменала, че си по-бърз в преобразяването от всеки шейпшифтър, когото някога е срещала. По-бърз дори от мен, признавам. Но не си много по-бърз.

В съзнанието на Итън просветна нещо.

— Фельн. Затова чертите ти са ми толкова познати. Ти си ѝ брат.

— Дън, дън, дън. Две точки за алфа водача на прайда от „Биг Сайпръс“. Аз съм Травис и съм длъжен да те убия, защото остави Фельн да умре — изръмжа той.

Итън наклони глава.

— Това е твоето право. Тя беше под моя защита, когато умря от ръката на вампира и аз поемам пълната отговорност за случилото се. Но тази жена тук няма нищо общо. Тя е просто посетител, който пристигна днес.

Останалите трима, обградиха колата, образувайки широк полукръг пред Травис и сега следяха Итън с поглед.

Травис се изсмя, но смехът му беше лишен от всякаква веселост.

— Лъжеш. Мога да усетя миризмата ти върху нея. Чукаш я нали? Какво е чувството да знаеш, че някой, за когото те е грижа, изпитва болка? Да знаеш, че може да умре?

Мари проговори.

— Няма да спечелиш нищо, ако ме нараниш. Той каза истината. Аз...

Травис притисна острието още повече към гърлото ѝ и тя замъкна с хриптящ стон. Итън изрева яростно и се отправи към тях, но останалите трима препречиха пътя му.

— Спри или ще я убия — нареди Травис.

— Точно както убих и безценните ти пантери. Получи ли съобщението ми? О, чакай, трябваше да ти доставят половин дузина съобщения, изпратени под формата на мъртви котки?

Травис избухна в нов смразяващ смях и Итън забеляза, че дори хората му потръпнаха. Шейпшифтър, който можеше да убие котки от собствения си вид, беше по-лош дори и от най-долната измет.

Итън замръзна, а погледът му се закова в мястото, където ножът се беше притиснал в кожата на Мари.

— Какво искаш, Травис? Кажи ми и остави жената на мира.

— Искам теб, алфа — отвърна Травис. — Искам кръвно отмъщение и те предизвиквам като алфа. Утре вечер при пълнолуние, ще се бием за водачеството, земите и прайда ти. Стиска ли ти да откажеш?

Итън впи погледа си в тексаския шейпшифтър, преценявайки силните и слабите му страни. Нямаше друг избор. Алфа предизвикателството никога не се отхвърляше. Но ако Травис наранеше Мари още веднъж, Итън щеше да го убие веднага.

Щеше да ги убие всичките. А да се бият четирима срещу един, бе просто поредния начин да си вдигне нивото на алфа, който беше трениран от най-добрите.

— Приемам предизвикателството ти, Травис, брат на Фельн — отвърна Итън, спазвайки с думите си традициите. — Кръвното отмъщение ще се реши с предизвикателството. Сега пусни жената да си върви.

Травис премести ножа встрани от гърлото на Мари и я бутна толкова силно към Итън, че тя падна, после даде знак на хората си и побягна.

— Наслаждавай се на жена си и на земята си, докато можеш — изръмжа Травис. — След двадесет и четири часа и двете ще са мои.

Итън прескочи разстоянието между него и Мари, вдигна я от земята и я притисна в обятията си.

— Много ли те нарани? Шията, ръцете и коленете ти кървят. Травис ще умре болезнено, заради това, кълна ти се — закле се той, а ръцете му почти принудително я притискаха към него.

— Итън, моля те. Не съм сериозно ранена. Това са просто повърхностни рани. Искам да се върна в хижата, ако нямаш нищо против.

Тя се опитваше упорито да е смела заради него, помисли си той, но дъхът ѝ се превърна в ридание, когато емоциите ѝ я надвиха. Притисна лице към гърдите му и дълбоко в сърцето си, той почувства нещо студено и силно, което смекчи душата му, въпреки бушуващата в него ярост.

Заляха го инстинкти да защитава, по-стари и примитивни от всички, които познаваше досега, дори от тези да бъде алфа. Независимо от цената, той щеше да защити тази жена. Котката в него изрева в знак на съгласие. Мари беше тяхна и трябваше да бъде защитена.

Когато я отнесе до джипа и я постави внимателно в него, Итън се отказал от вътрешната си борба. Без значение бе, че в това нямаше никакъв смисъл. Мари беше негова и той щеше да отмъсти за всяка драскотина, синина и докосване от онзи нож.

Травис щеше да умре, крещейки.

ГЛАВА 7

Докато Итън проведе няколко телефонни разговора с членовете на прайда, за да ги предупреди за опасността и да ги уведоми за алфа предизвикателството на Травис, Мари прекара остатъка от пътуването обратно към хижата, в опити да се отърси от страха, който я беше парализирал при сблъсъка с Травис. Постепенно я обзе гняв към нея самата и към нападателя й, който надделя над страхата.

Гневът определено беше взел надмощие, когато Итън насочи колата към алеята пред хижата. Отвори вратата и се опита да слезе, но преди да направи и крачка, Итън беше пред нея и тя отново се озова в прегръдките му.

— Способна съм да ходя. Итън, това са малки наранявания. Моля те, пусни ме долу — каза тя ужасена да чуе треперенето на гласа си.

— Достави ми това удоволствие — отвърна той, докато крачеше към вратата. Нежно я пусна на земята, когато стигна до нея, бързо я отвори и вдигна Мари отново на ръце и не я пусна, докато не застана пред мекото канапе. За момент ръцете му се стегнаха около нея и той опря челото си в нейното.

— Никога повече — промърмори той, а думите му прозвучаха едновременно като обещание и заплаха. — Никога повече.

Той нежно я постави на канапето и се отправи към кухнята.

— Знам, че Кат държи аптечката някъде тук.

Започна да отваря вратичките на шкафовете с едва сдържана ярост, а Мари стоеше там, където я беше оставил и просто наблюдаваше като хипнотизирана как напрегнатите му мускули се изопваха при всяко негово движение.

— Аптечката? — промърмори тя, осъзнавайки какво е имал предвид. — Това да не би да е нещо, което съдържа лекарства за оказване на медицинска помощ? Ако е така, не е необходимо. Притежавам умения за лекуване дори и когато не става дума за

раждане. Може би ще намериш кърпа, с която мога да почистя тези рани?

Той пусна водата на чешмата, намокри една малка кърпа и я занесе.

— Ето. Сигурна ли си? Имаш нужда от антибиотици. По дяволите, трябва да отидеш в болница. Какво си мислех изобщо? — прокара ръка през косата си, а погледът му беше също толкова див, колкото този на Травис. Мари потръпна. Не желаеше да си спомня за случилото се толкова скоро.

— Не, не се нуждая от болница или от някой от твоите човешките лекари. Въпреки че те са доста добри в своя занаят — добави тя, защото не искаше да го обиди.

Докато бършеше пясъка и мръсотията от раните си, направи опит да не се мръщи много, защото сякаш всяко нейно неволно трепване нараняваше Итън.

— Изглежда по-лошо, отколкото е — изльга тя.

— Той те нарани — отвърна Итън с ожесточени нотки в гласа, каквито не беше чувала преди от него. — Няма нищо по-лошо от това.

Гневът ѝ се върна обратно.

— Бях безполезна. Притежавам способността да призовавам водата и не се сетих да го направя. Бях напълно вцепенена от шок и ужас.

Итън взе един паднал кичур коса и го премести зад рамото ѝ.

— Това не е нещо, от което трябва да се срамуваш, Мари. Не си свикнала с насилието. По дяволите, самият аз бях близо до вцепенение, когато видях ножа, притиснат в гърлото ти.

Тя потръпна.

— Никога не съм била докосвана с гняв от когото и да било, още по-малко да бъда атакувана или заплашвана. Насилието е умъртвило душата му, нали?

Итън се изправи, стисна юмруци и започна да се разхожда напред-назад в малкото помещение, а яростта му се нуждаеше само от една искра, за да избухне.

— Да, така е. И тези от нас, които живеят с него, понякога се питат дали нещо е останало от душата им.

Мари приключи с почистването на раните си, сгъна кърпата и я постави на пода.

— В думите ти долавям безпокойството, което моят брат и другарите му войни, споделят от време на време. Но когато насилието е единственият ти избор и правиш това в името на беззащитните, със сигурност боговете ще простят за всяко омърсяване на душата, което извършиш, нали?

Итън се върна до канапето и клекна до нея.

— Не знам отговора на това. Делата на боговете са твърде далеч от мен. Но трябва да те заведем в болницата, моля те, Мари. Вратът ти все още кърви.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Мога ли първо да подържа ръцете ти?

Той отпусна ръце и ги протегна към нея.

— Това е най-доброто предложение, което получавам днес.

Тя се усмихна леко на опита му да се пошегува и взе ръцете му в своите. Изцелението й наистина беше сравнително малко, но тя бе изтощена от страха и болката, които все още я изпъльваха. Можеше да увеличи лечебните си способности чрез силата на други и подозираше, че силата на Итън е повече от достатъчна, за да й помогне.

— Моля те, не мърдай и не отдръпвай ръцете си, докато правя това. Ще усетиш лека топлина.

Той кимна, а тя затвори очи и извика Богинята.

— О, Богиньо на нереидите, аз съм твоята главна девица, която те зове. Моля те, влей силата, изцелението и мощта си в моите слаби умения и в мъжа пред мен, който благородно предлага силите си. О, господарке, излекувай раните ми, за да мога да ти служа пълноценно.

За момент не се случи нищо с болката в ръцете, коленете и врата й. Подозираше, че бързото биене на сърцето й бе причинено от чувството да държи ръцете на Итън в своите.

Изведнъж топла светлина, както се беше случвало и преди при стотиците изцеления започна да се разпростира по цялото й тяло, съсредоточавайки и концентрирайки се върху раните по кожата й. Дори когато силата на изцелението вля блещукащата си набъбваща топлина в нея, тя наблюдаваше съсредоточено, как раните й зарастват пред очите й. Итън изшумя леко и това я накара да го погледне, за да открие, че лицето му е на сантиметри от нейното, а очите му са отворени широко.

— Това е като магия — прошепна той.

Мари се усмихна на въодушевлението му от лечебната сила на Богинята й.

— Ти си наполовина човек и наполовина прекрасна и смъртоносна котка и се съмняваш в съществуването на магията?

— Всеки мъж, който те погледне, не би се усъмнил в съществуването на магията — отвърна той. Очите му потъмняха като полирano злато, той се наведе напред и я целуна.

Целуна я и лечебната топлина избухна като в ад. Пламъците преминаха през тялото и кръвта й, и тя беше неспособна да направи друго, освен да се отдаде на целувката му. Той не пусна ръцете й дори за миг, но някак тя се озова в ската му и усети твърдото му желание, което се притискаше в нея.

Итън притисна настоятелно устните си към нейните и тя не можа да стори друго, освен да го приеме и да се отдаде на страстта от целувката му. Мари изстена тихо, когато почувства със сърцето си правилността на случващото се. Той я целува, докато тя вече не можеше да си поеме дъх, а когато вдигна глава, за да я погледне, по лицето му се четеше шок.

Мари започна да се отдръпва назад срамежливо, все още замаяна от силното желание, което почувства при допира на устните му към нейните. Но той поклати глава и пусна ръцете й, хвана я през кръста и я притисна към себе си толкова силно, че между тях не остана дори дъх разстояние.

— О, не — каза Итън с дрезгав глас. — Нека да опитаме отново, този път сами, става ли?

Сърцето й подскочи и тя осъзна, че Богинята си беше отишла, а изцелението й е завършено и тогава той отново завладя устните й със своите.

Този път топлината бе породена единствено от случващото се между тях и тя не можеше да обвини за това енергията на изцелението. Итън я целуваше така, сякаш тя беше изобилно угощение, а той умиращ от глад човек. Мари първо се поддаде, а след това се предаде, сграбчи раменете му, питайки се кой издава този скимтящ звук, докато накрая не осъзна, че идва от нея самата.

Той отмести устните си от нейните и обсипа шията й с горещи, страстни целувки точно върху излекуваното място, където ножът бе притискал кожата й.

— Никога вече, океанско момиче — промърмори той толкова нежно, че тя едва разбра думите му. — Никой няма да те нарани отново. Кълна се в честта си на алфа.

Итън вдигна глава, за да я погледне в очите и между тях се зароди нещо изключително значимо, нещо, което тя не можеше да разбере. Отказваше да проумее.

Мари се уплаши, че ще се удави, оплетена в дълбините на страстта — страст по-дълбока от всичко, което беше изпитвала досега. По тялото ѝ преминаха ледени тръпки и тя се отдръпна от него.

— Не, Итън. Итън, спри.

Той незабавно се отдръпна от нея, а тежкото му дишане отекваше в тихата стая.

— Не исках да те изплаша, Мари. Извинявай. По дяволите, не съм по-добър от... Моля те, прости ми.

Тя вдигна ръка, защото искаше да го докосне, но пристисна ръцете си една в друга, за да устои на изкушението.

— Не, недей. Няма за какво да се извиняваш. И двамата желаехме тази целувка, и двамата участвахме в нея.

Започна да се изчервява, но се насили да продължи, прикривайки се зад защитата на знанията си.

— Това е нормален отговор на организма при отделянето на адреналин. Подобна е реакцията след борба или летене. Привличането... увеличава се пред лицето на опасността.

Итън взе една от дългите ѝ къдрици в ръка и я поднесе към устните си, след което я пусна отново да падне на гърдите ѝ.

— Появярай ми, красавице — каза той с дрезгав глас. — Няма нищо нормално в реакцията ми към теб. Това започна много преди да се изправим, пред каквато ѝ да е опасност.

Надигна се, погледна надолу към нея и поклати глава.

— Привличане. В наши дни това е банална фраза. А същността ми ще се взриви, ако още тук не те просна на земята и не те чукам, докато не закрешиш името ми.

През нея премина топлина и се разля между бедрата ѝ, сякаш тялото ѝ бе реагирало гладно на думите му.

— Аз... аз...

— Не. Не казвай нищо. Съжалявам, че съм толкова сувор. Вземи си нещата. Идваш с мен у дома, докато не успеем да те върнем обратно

в Атлантида, далеч от Травис и неговото кръвно отмъщение.

— Но...

Той махна с ръка във въздуха.

— Заминаяш. Нареждам ти да напуснеш територията ми, докато съществува опасност за теб.

Обзе я гняв, но тя стана тихо, за да изпълни наредждането му. Като посетител от Атлантида не можеше да застраши съюза между техните хора, като не се подчини на заповед от алфа.

Той ѝ обърна гръб, след което рязко се завъртя отново към нея и я притисна към себе си, като в движението му се усещаше контролирана ярост.

— Чуй ме добре, океанско момиче. Когато всичко това свърши, ти ще се върнеш обратно и заедно ще открием, какво е това между нас.

Мари вдигна глава и му отвърна с леден поглед.

— Чуй ме добре, шейпшифтъре. Не можеш да заповядваш на главната девица на Нереидите. Не съм едно от малките ти котета, за да ме командваш така. Трябва да помислиш над това, когато изричаш различните си арогантни заповеди.

— Не, ти определено не си малко коте. Но или ти ще се върнеш или аз ще тръгна след теб, дори да се наложи да плувам през целия проклет път. Помисли си над това.

След тези думи отново впи устните си в нейните, а целувката, която този път беше бурна и изискваща, остави сетивата ѝ замаяни и разклати решителността ѝ. Итьн се дръпна от нея и се отправи към вратата, а докато вървеше извади телефона от джоба си.

— Колкото по-бързо събереш нещата си, толкова по-скоро ще можеш да се махнеш от арогантните ми заповеди — отсече той и започна да раздава наредждания по телефона.

Тя остана на място, като искаше повече от всичко друго да зашлени егоистичното му, надменно лице. Искаше повече от всичко друго и да го целуне.

Не направи нито едно от двете, а просто се обърна, за да събере нещата си, както ѝ беше наредено, осъзнавайки истината в думите му. Между тях със сигурност имаше нещо, което трябваше да се разреши. Ако притежаваше кураж да го направи.

ГЛАВА 8

Итън поведе Мари през смълчаната тълпа от бдителни шейпшифтъри, които се бяха струпали около входа на щабквартирата и дома му. Той кимна на Уилям, неговият заместник.

— В моя кабинет след десет минути. Опитай се да намериш Кат. Мобилният й беше изключен, когато се опитах да се свържа с нея. Ако все още е изключен, проследете я.

Мари се извърна. Напрежението от следобедните събития бе оставило следи по бледото й измъчено лице.

— Тя е с нейния... шеф, ако това ще ви помогне. Планират среща за утре.

Уилям кимна и се отправи към задната част на къщата и кабинета на Итън, отваряйки мобилния си, докато се отдалечаваше.

Итън спря, осъзнавайки необходимостта да каже няколко думи и даде някакви обяснения. Сложи ръка около раменете на Мари и огледа тълпата от членовете на прайда му, които я наблюдаваха — някои враждебно, други безразлично, но всички с любопитство.

— Това е Мари, сестрата на Бастиян от Атлантида. Дойде на посещение и получи най-проклетата ваканция за спомен — заяви той безцеремонно. — Сигурен съм, че Уилям ви е казал за кръвния брат на Фельн, Травис, който отправи алфа предизвикателство към мен.

Той се огледа, за да срещне погледите им, като отбелаяза и оцени гнева и лоялността, изписани на всяко лице.

— Трябва да я върнем в Атлантида, докато се погрижа за този малък проблем — продължи той. — В същото време заклевам всеки един от вас да я защитава, сякаш е една от нашите малки сестри.

Няколко ахвания посрещнаха думите му, последвани от несигурни погледи, отправени към Мари. Но на никого дори не му хрумна да спори с Итън. Грегъри, един от най-свирепите братя от прайда, пристъпи напред.

— Ще я браня с живота си, Итън — обеща той, като застана на едно коляно пред своя алфа водач и наведе глава, оголвайки врата си.

— За честта на прайда Сайпръс.

Всяка една пантера повтори вика му.

— За честта на прайда Сайпръс!

Мари се взираше в тях с разширени очи и леко разтворени устни. Извърна глава, за да погледне Итън в очите и сякаш подът се разлюя под краката му, когато срещуна погледа ѝ. Споменът за страстта от целувките ѝ премина през тялото му толкова бързо и силно, сякаш го разтърси удар. Само присъствието на половината от прайда го възпря да я хвърли на рамо и да я отнесе в спалнята си, за да продължи онова, което започнаха в хижата на Кат.

Хвана ръката ѝ и се отправи по коридора към гостната, но промени решението си и зави към господарските помещения.

— Сега вече съм проклет пещерняк — промърмори той. — Следващият път ще се преобразя в някакъв саблезъб тигър.

Осъзна, че Мари почти тичаше, за да е в крачка с големите му стъпки, затова намали темпото, но не пусна ръката ѝ.

— Какво каза? — попита тя.

— Нищо важно. Това е. Можеш да останеш тук, докато се свържем с Аларик, за да дойде да те вземе — каза той и рязко отвори вратата към стаяте си.

Тя го последва в помещението и спря.

— Много е... елегантно — каза накрая.

Итън се засмя.

— Смущащо и дипломатично, бих казал аз. Дяволски празна стая е.

Огледа се наоколо, опитвайки се да види стаята през нейните очи. Беше лишена от мебели и като се изключи леглото, което беше покрито с обикновено одеяло, помещението беше огромно и пусто.

— Питам се, защо господарят на котките води такова отшелническо съществуване — промърмори тя, а в гласа ѝ нямаше подигравка. Говореше със загриженост и топлина. Две чувства, които никога не бе очаквал да открие в спалнята си.

Тук беше открыл похот, безразличие, злоба и накрая омразата на Фельн. След като тя беше убита, той се бе върнал в стаята и в пристъп на убийствена ярост беше изхвърлил мебелите. Всеки килим, всяка картина или помен от мебел, която тя беше докосвала. Унищожи ги

всичките, направи ги на парчета в яростта си. Независимо колко безсърдечна и студена жена беше, тя бе под негова защита.

Беше я предал. И почти бе предал Мари.

— Отървах се от всичко, което беше докосвала Фельн. Не можех да го гледам — призна той, като се отдалечи от Мари, за да не може тя да види лицето му.

— Толкова много ли си я обичал? — Състраданието в гласа й беше като сол в раните на съвестта му.

— Не — призна той, а думите сякаш излязоха от някое черно и скрито място в душата му. — Не я обичах изобщо. Затова не можех да ги понасям. Може би ако я обичах, щях да намеря начин да я защитя, дори от самата нея.

Мари пристъпи пред него и хвана ръката му.

— Бастиян ми разказа за Фельн и заговора й с вампирите срещу теб и Кат. Като лидер ти трябва да знаеш, че не можеш да спасиш всички. Предопределено е за някои да тръгнат по тъмен път.

Итън погледна надолу към ръката й, която сякаш го изгаряше през ръкава и стигаше до кожата му, възпламенявайки нервните му окончания.

— Не се нуждая от съчувстващо ти, Мари. Аз направих своя избор и трябва да живея с него. Но не и ти. Повикай Аларик, за да те измъкне от тук.

Тя дръпна ръката си от него сякаш й причинил болка.

— Не ти предлагах съчувстващо си, а разбирането си. Виждам, че не се нуждаеш нито от едното, нито от другото.

Мари се завъртя и тръгна към средата на стаята, изящна дори в гнева си. Искаше да се спусне след нея, да я сграбчи в обятията си и никога повече да не я пусне. Вътре в него пантерата се съгласи с плана му.

Вместо това той остана на мястото си и наблюдаваше отдръпването й. Тя затвори очи и вдигна лицето си към тавана, разтвори двете си ръце настрани с обърнати длани нагоре. Слабо сребристо сияние започна да я обгръща, докато цялата не се окъпва в светлина. Една нимфа издигаща се от морето, обляна в звездна светлина.

Внезапно я пожела с болезнена нужда. Тялото му стигна до ръба на болката. Зарови лицето си в ръце, отвратен от самия себе си.

Няма да съм аз, ако не избера най-неподходящия момент.

След почти цели три минути, Мари отвори очи. Прехапа устни и разтърси глава, докато стоеше там и си поемаше дълбоко въздух на пресекулки.

— Какво? Какво не е наред?

— За три века, никога не ми се е случвало такова нещо — отвърна тя и видимо потръпна. — Съзнанието на Аларик е затворено. Не мога да се свържа с него. За добро или лошо, не мога да се върна в Атлантида.

Мари стоеше сама в огромната, стоманено-каменна кухня и дояждаше останките от сандвича си. Не беше яла нищо цял ден, но тревогата и загрижеността я бяха лишили и от малкото апетит, който имаше. Чашата топъл чай не успя да я успокои. Дълбоката бездна вътре в нея нямаше нищо общо с храната или напитката, а беше свързана с невъзможността да се свърже с Аларик и Бастиян. Разбира се, силите й не бяха достатъчни да направи връзка с Бастиян, ако се намираха на повече от няколко стотици мили един от друг. Но Аларик беше толкова могъщ, че дори повик за връзка, изпратен от човек в Атлантида беше достатъчен, за да го чуе.

Винаги преди върховният жрец беше отварял съзнанието си веднага, за да направят връзка при повика й. Сега нямаше нищо. Нито дори усещане, че я блокира, просто едно абсолютно нищо. Освен ако...

Освен ако Аларик вече го нямаше.

Но тя отказа дори да допусне подобна мисъл.

Гласът на Итьн се чу от вратата, с мързеливия, провлачен тон сякаш говореше против волята си. Обикновеният звук се разля като течна светлина по тялото й.

— Държиш тази чаша толкова здраво, че ще я счупиш.

Мари отказа да го погледне, страхувайки се, че лицето й ще издаде чувствата й.

— Тогава ще отида в магазина за чаши и ще ти купя нова. Конлан се увери, че имам достатъчно от вашите пари, преди да тръгна от Атлантида — отговори тя непринудено.

— Наистина ли? Според теб колко ще струва специална чаша като тази? — Той се отправи към мястото, където тя седеше върху високо столче и не спря докато не почувства дъха му в косата си. — Това е уникат, истинска Маями Вайс, възпоменателна чаша от 1985 г. Вероятно незаменима.

Тя остави чашата и започна да я изучава.

— Кои са тези мъже със странно зализани коси? Герои ли са сред хората?

Той отметна глава назад и се разсмя, а Мари го наблюдаваше очарована.

— Знаеш ли, не съм те виждала да се смееш така преди? Ставаш различен човек, когато се смееш толкова свободно — отбеляза тя и вдигна ръка, за да докосне трапчинката, появила се на бузата му.

Усмивката изчезна от лицето му.

— Нямам много поводи за смях. Мисля, че при други обстоятелства ти би могла да промениш това.

Стаята сякаш я притисна и превърна нещо толкова просто като дишането в изпитание, но тя реши да бъде смела, независимо от последствията. Скоро щеше да си тръгне и най-вероятно никога повече да не се върне. Дългът ѝ не позволява да отсъства често или продължително.

— Ще се радвам на възможността да върна смеха ти, при други обстоятелства, както ти каза — прошепна тя.

Като призова Богинята за един различен вид смелост, Мари стана, взе лицето му в ръцете си, придърпа го надолу към своето и каза:

— Сега мисля да те целуна.

— А аз мисля да ти позволя — отвърна ѝ той.

Мари повдигна глава и го целуна, но това беше твърде различна целувка от тези, които бяха споделили преди. Докосна устните му нежно със своите, увещавайки го и отговорът му не закъсня. Той стоеше хванат здраво в ръцете ѝ, които държаха страните му и се страхуваше да я докосне, за да не развали момента.

Тя се наслаждаваше на властта да играе водещата роля в ласката им и леко облиза устните му. Итън веднага ги разтвори, простена дълбоко и наклони глава, за да задълбочи целувката им. Мари прокара

пръсти по копринената коса на врата му, придърпа го по-близо и тихо простена в отговор.

Нежният звук сякаш отприщи нещо в Итън, защото той с рязко движение я хвана през кръста и я вдигна върху кухненската маса. Мускулестото му бедро раздели краката ѝ и той се настани между тях, като в същото време продължаваше да я целува. Ръката му се спусна надолу по дупето ѝ и я притисна толкова плътно, че роклята ѝ се повдигна и той се озова между топлината на бедрата ѝ, а между тях не остана нищо друго, освен панталоните му и коприненото ѝ бельо.

Мари обви ръце около врата му и промърмори нещо, което звучеше като: „Да, определено да, о, моля те, да“ и той сложи другата си ръка отзад на тила ѝ и задълбочи целувката им.

Когато най-накрая се откъснаха един от друг, за да си поемат дъх, Итън бе все още с шокирано изражение, както преди да го целуне. Мари изхълца, опитвайки се да потисне смеха си и едновременно с това да успокои дишането си.

— Изглеждаш по начина, по който аз се чувствам, шейпшифтъре. И твоят свят ли също се преобърна леко? Или склонността да драматизирам, както братята ми го наричат, ме е изпреварила?

Чувствените му устни се изкривиха в усмивка и тя си наложи да не мисли за желанието да ги почувства навсякъде по тялото си. Трябаше да се съсредоточи. Бяха притиснати отвсякъде и да си мисли за това, колко добре биха изглеждали тези мускули — напълно голи, изобщо не помагаше.

При мисълта през нея премина топла тръпка и тялото ѝ конвулсивно потрепери срещу неговото. Той буквално изръмжа като пантера, каквато всъщност беше.

— Трябва да престанеш да правиш това или ще те взема тук върху тази маса, океанско момиче. Светът не просто леко се наклони, а съвсем ясно излезе от проклетата си ос.

Мари му отправи съблазнителна усмивка, изпълнена с обещание за всичко, което искаше да направи с него. Знаеше, че времето е неподходящо. Осъзнаваше, че може би адреналинът бе отговорен за реакцията ѝ към него. И въпреки това го желаеше.

— Ако обстоятелствата бяха различни, както ти каза, може би аз щях да те взема точно тук на масата — прошепна тя.

Очите му засияха, а след това се присвиха и ръцете му се стегнаха около нея.

— Какво точно съм аз? Някакъв ваканционен флирт?

Тя премигна втрещена, после се разсмя безпомощно.

— Ваканционен флирт? Въщност какво означава това? За пръв път от почти четири вековното ми съществуване напускам Атлантида, така че едва ли може да се каже много за силата на привлекателността ми.

Итън остана с отворена уста, изумен.

— Четири века? Ти си на повече от четири века?

Смехът ѝ секна при очевидното му недоверие.

— Аз съм на четиристотин и седем години. Отвратен ли си от идеята да целуваш някого много по-стар от теб?

— Изведнъж идеята да го направя с по-голяма мацка ми се стори доста привлекателна — отвърна той с палава усмивка, която озари чертите на лицето му.

— По-голяма мацка? Това не е много подходящ термин, млади човече. Може би трябва да се научиш да уважаваш по-възрастните — Мари се постара гласът ѝ да прозвучи строго, но фактът, че непрестанно прокарваше пръсти през косите си, можеше да съсипе ефекта.

Итън постави ръце отзад на бедрата ѝ и я повдигна върху масата, все още усмихнат.

— Мога ли да те уважавам, докато си гола?

Мари долови необузданата нотка в смеха си и осъзна, че е на път да изпадне в истерия.

— Итън, моля те! Трябва да решим какво ще правим.

Той нежно я пусна на земята, но я държеше толкова близо, че тя се плъзна по цялата дължина на тялото му. Когато най-сетне стъпи на пода, дишането и на двамата бе учестено. Но Итън отстъпи от нея, вероятно съгласен с преценката ѝ.

— Права си. Трябва да създадем план. Първо, трябва да те изведа от тук.

И двамата се обърнаха към кухненската врата, когато чуха приближаващи стъпки. Итън избута Мари зад гърба си и измъкна един смъртоносно изглеждащ кинжал от ножницата на бедрото си.

Уилям нахлу в стаята.

— Итън, съжалявам, че те беспокоя, но имаме проблем. Травис е повикал подкрепления. Изпратил е съобщение до представителите на всеки прайд по Западното крайбрежие, за да е сигурен, че ще се следват древните правила на алфа предизвикателството. Никой няма да влезе или да излезе от територията на прайда, докато само единият от вас не остане жив.

Итън държеше телефона на около петнадесет сантиметра разстояние от ухото си.

— Кат, Кат, Кат!

В другия край на линията Кат най-накрая спря да крещи, за да си поеме дълбоко въздух.

— Да. Съжалявам. Но този пълен идиот каза, че няма да ме пусне да се върна в Биг Сайпръс още два дни! Всъщност имаше наглостта да ме изблъска настрана, когато се опитах да мина с джипа си покрай него. Какво точно става?

В Итън се надигна смъртоносна ярост при мисълта, че някой от тях е наранил Кат.

— Ранена ли си?

— Какво? Не, не беше нищо особено. Той просто продължи да ми повтаря да звънна вкъщи, за да разбера какво не е наред. Е, какво става, Итън?

Той ѝ разказа за атаката над Мари, алфа предизвикателството и за правилото, че никой от тях нямаше право да идва или да напуска територията на прайда. Кат започна да ругае и въпреки всичко, Итън се разсмя.

— Кат, това са думи, които си мислех, че дори не знаеш.

Настъпи мълчание, след което Кат попита:

— Наистина ли искаш в момента да обсъждаме грубия ми език?

Забавният момент отмина и алфата в Итън пое командането.

— Не, не искам. Ето какво искам да направиш. Могат ли онези бандити да чуят разговора ни?

— Не — отвърна тя. — Всъщност се върнах при джипа, докато говорехме. Какво става?

— Трябва ни някой безпристрастен. Може би Джак. Нуждаем се от свидетел, който не е член на някоя от групите, опитвали се в миналото да поемат командането над земите на прайда.

— Джак, човекът — тигър? Същият, който Бастиян познава? — гласът на Кат секна, когато спомена името на любимия си. — О, Господи, Бастиян. Когато открие, че съм позволила сестра му да бъде нара...

Итън изръмжа.

— Аз съм единственият виновен и ще понеса всяко наказание, което той поиска. Но повярвай ми, никой, който я докосне дори с нокътя на пръста си, няма да доживее.

Отново настъпи тишина, преди Кат да зададе следващия си въпрос:

— Никога не съм те чувала да говориш така. Какво точно става между теб и Мари?

Итън се обърна към стола, на който седеше Мари, увита с одеялото от леглото. В същия този момент тя вдигна глава и отвърна на погледа му, сякаш почувствала, че я вика. Изпитваше болка, дори само докато я гледаше, бе толкова красива — като оживяла картина пред очите му, изпълнена с живот и грация.

Беше я предал и може би никога нямаше да я заслужи.

— Итън? — Гласът на Кат в ухото му го върна обратно към по-неотложните въпроси.

— Намери Джак — повтори той. — Искам неутрален наблюдател. Те ще бъдат принудени да го пуснат вътре. Имаш по-малко от двадесет и четири часа, Кат. Дай най-доброто от себе си.

— Ще го намеря — обеща тя. — Ако чуеш Бастиян...

— Мари не успя да се свърже с него или с жреца. Когато успее, ще му предам да ти се обади.

Той почти можеше да усети опита на Кат да се съсредоточи върху това, което трябва да направи.

— Добре. Обади ми се, ако можеш. Ако Джак е някъде по Източното крайбрежие, ще го доведа тук.

— Знам, че мога да разчитам на теб. Кат Фиеро, винаги си била една от най-силните в прайда, дори преди да откриеш способността си да се преобразяваш.

— Итън, грижи се за нея вместо мен. Сега тя ми е като сестра.

Той погледна към Мари отново.

— Кат, ще я закрилям с цялото си същество.

Когато Итън прекъсна разговора, повтори обещанието си, превръщайки го в клетва.

— С цялото си същество.

Няколко часа по-късно, Мари се опитваше да се събуди от тъмния и ужасяващ кошмар, в който една мечка се бореше с пантери, а странни гущероподобни същества и човеци зовяха алигатори, които се хранеха с плътта на победените. Тя рязко се изправи на дивана, на който спеше, осъзнавайки, че няма къде да открие гадател на сънища, за да разтълкува съня ѝ. Беше уловена в една борба между противоположни хищници и нежната ѝ дарба да лекува, не би била от никаква помощ за Итън.

Наблюдаваше го как стои пред масата в слабо обзаведената щабстая. Освен дивана, на който тя най-накрая беше задрямала, имаше само още няколко стола и голяма маса, покрита с графики и документи, която завършваше обзавеждането в просторната стая. Той наричаше това кабинет, но тя беше влизала във военната стая в двореца и тази тук беше като нейна близничка. Итън усети, че тя го наблюдава и обърна златните си очи към нея. Топлият му поглед я прикова на място и открадна дъха ѝ.

Беше прав, когато спомена, че привличане е неподходяща дума, с която да опише ставащото между тях. Ако привличането представляваше самотно пламъче в огнище, това тяхното беше пожар. Ад от бушуващо желание. Нямаше никакво разумно обяснение за случващото се, но същевременно то придаваше смисъл на целия свят.

Някои видове привличане бяха извън логиката. Не ѝ ли говореха именно за това непрестанно някои от жените, които посещаваха храма? Дори брат ѝ, когато бе описан новооткритата си любов към Кат, пренебрегна различията им с надеждата, че тя може би ще го разбере и ще приеме новата си сестра.

Бастиян, който винаги се бе подценявал, най-накрая откри себе си, като намери жена — воин, която да застане до него. Но Мари, не беше воин. Най-доброто, на което бе способна, бяха няколко прости трика с призоваването на вода.

Дарбата ѝ беше да лекува и акушира. Така че освен, ако Травис не решеше да ражда след предизвикателството, помисли си тя с

горчивина, не можеше да помогне с много.

Някакъв шум привлече вниманието ѝ и тя вдигна поглед, за да види един от членовете на прайда да излиза от стаята, като кимаше на изречените в последната минута команди от Итън.

— Уилям, вземи отряд и поемете първата смяна — нареди той.

Уилям кимна и отговори:

— Почини си, имаш нужда. Говори се, Че Травис е един от най-могъщите алфи в централната част на страната.

Итън оголи зъбите си в ужасяваща и подигравателна усмивка.

— Тогава може би ще ми предложи малко забавление, преди да умре.

Мари ахна при явната жестокост в гласа му и той остана с наведена глава за един дълъг миг преди да се обърне. Докато преминаваше през огромната стая, за да отиде при нея тя потръпна при недвусмислената преданост изписана на лицето му. Той я желаше и беше готов да се бие, за да я защити.

Мари беше сигурна, че са ѝ останали някакви защити, които да изправи пред него.

Итън седна до нея и вдигна ръка, за да приглади косата ѝ.

— Почина ли си малко?

— Мисля, че трябва да съм заспала за известно време. Беше много дълъг ден и не, не успях да спя много добре предната вечер, защото се вълнувах за пътуването, което ми предстоеше.

Устните му се присвиха.

— Не е точно това, което очакваше, нали? Наистина съжалявам, океанско момиче. Веднъж, след като оправим този малък проблем, ще пийнем и хапнем в най-добрите ресторантни.

За момент тя реши да постъпи смело и обмисли следващия си ход. Жivotът беше изпълнен с всевъзможни опасности. Този смел мъж щеше да се бори за членовете на прайда, земите и дори за живота си след по-малко от двадесет и четири часа.

В края на краишата решението ѝ беше само една малка стъпка. Тя наклони глава към ръцете му и целуна длани му.

— Не се нуждая от най-добрите ресторантни, Итън, за мен ще е чест просто да бъда насаме с теб.

Мълчанието, което последва, продължи толкова дълго, че Мари се запита дали предложението ѝ е разбрано правилно. Но изведенъж

нещо в него се пречупи, той я грабна в скута си и я притисна толкова силно, че тя едва си поемаше въздух.

— Това, което си мисля ли казваш? — попита той, а думите му прозвучаха дрезгаво. — Че ще бъдеш моя само за тази нощ?

Този момент беше твърде значим, за да го разбере, твърде решаващ за някои първични желания на душата й, за да си признае. Вместо това намери спасение в несериозността.

— Е, може би. Но само ако ме уважаваш, докато съм гола.

Итън се засмя и скочи на крака, като все още я държеше, сякаш не тежеше изобщо. Наведе глава и я целуна, влагайки толкова глад и желание, че тя се замая, доста преди да я остави да стъпи на краката си.

— Искам те веднага, океанско момиче. Но не тук в кабинета ми. Искам те в леглото си.

Мари кимна, той хвана ръката й и я повлече, почти тичайки надолу по коридора към стаите му. Когато стигнаха, ритна вратата зад себе си и я заключи. Тя затаи дъх, прикована от хищническото изражение на лицето му, докато прекосяваше стаята, за да стигне до нея.

— Почакай — помоли тя, едва поемайки си дъх от напрежение, копнеж и малко страх — искам...

Изтича до сака си и започна да рови в дъното му за цветните шалове от атлантска коприна, които беше донесла със себе си, мислейки да ги носи на някакво събитие с Бастиян и Кат.

Тя хвърли шаловете в златно, сребърно, тюркоазено и много други цветове на скъпоценни камъни върху леглото и ги разгърна върху белите завивки и чаршафи.

— Позволи ми да внеса малко цвят в живота ти, Итън от Флорида, както ти ми даде топлина и желание. — Думите й звучаха смело, но тя все още трепереше. Страхуваше се, че пламъците, които запалваше в тялото й всеки път, когато я докоснеше, щяха да я погълнат.

Боеше се, че една нощ няма да е достатъчна, знаейки, че тази нощ никога повече няма да се повтори.

Но желанието надви страхъ и тя протегна ръце към него.

— Бъди мой за тази нощ, Итън. Нека Атлантида срещне дивата природа и това да бъде хубаво и за двама ни.

Той не отговори, но се отправи бавно към нея, без да я изпуска от поглед. Позволи ѝ да види цялата сила на желанието му, изписана върху лицето му. Свали дрехите си, докато вървеше, така че, когато достигна до нея беше напълно гол, а огромната му ерекция се изправи между тях. Очите ѝ се разшириха при вида на размерите на силното му тяло, цялото извято от мускули.

— Време е, океанско момиче — прошепна той. — Искам да целуна всеки сантиметър от кожата ти точно сега. В действителност мога и да умра, ако не сложа ръце и устни върху теб през следващите шестдесет секунди.

Тя се наведе напред и проследи с пръст мускулестите му гърди и торса му, което го накара да потрепери. Прехапа устни и скочи в пропастта.

— Тогава, може би трябва да свалиш роклята ми.

Итън се втренчи в нея, неспособен да повярва на ушите си. Несспособен да повярва, че най-красивата жена, която беше срещал някога, му се предложи със същата смелост, с която беше поставила под въпрос авторитета му, когато не му се подчини и се присмя на опита му да ѝ заповядва.

Някак тази нежна лечителка бе показала по-голяма сила от най-първите и най-силните от прайда. Може би с нежното си докосване бе открила пътя към сърцето му.

— Твоята рокля. Да. Мисля, че съм в състояние да се справя с нея. — Итън протегна ръце, надявайки се тя да не забележи, че треперят. Едновременно докосна копринените гънки на роклята и извивките на кожата ѝ.

— Харесвам тази рокля — каза той, — но тя трябва да си ходи.

Итън се наведе, хвана подгъва на дрехата от двете страни на дългите ѝ крака и бавно се изправи, издърпвайки платата със себе си. Мари помръдна и разкопча горната част на роклята, за да я отвори, помагайки на тромавите му пръсти да довършат работата си. След секунди роклята беше издърпана от главата ѝ и тя стоеше пред него само по едно тънко парченце тъмносиня дантела.

Това беше достатъчно, за да изпрати цялата кръв от тялото му в члена му, който стърчеше напрегнато срещу нея.

— Мили боже — възклика той, хилейки се като пълен глупак.

— Ако това е атлантската версия на дамско бельо, аз се прекланям

пред възвишеността на расата ви.

Мари наклони глава, отправяйки му усмивка, изпълнена с вековна женска съблазън и новооткрита възбуда.

— Харесва ли ти?

— Кара ме да искам да мъркам.

— С удоволствие ще те накарам да мъркаш, воине — засмя се тя.

— Харесва ми да усещам докосването ти.

Итън нямаше нужда от подканяне. Събори я на леглото и се завъртя докато падаха, така че тя да се озове отгоре му, подпряна на неговите рамене.

— Възнамерявам да докосна всяка част от теб — обеща той.

— По-малко говорене и повече докосване — настоя тя и леко гризна долната му устна. Острото докосване запали огнени пламъци в тялото му, които накараха кръвта му да закипи и в отговор той притегли главата ѝ надолу и засмука устните ѝ.

Хищническата топлина в очите му въодушеви Мари. Не желаеше нежно съединяване — копнееше за пламенност, ярост, светкавици в морето при силна буря и ураганни ветрове. Чакането щеше да убие Итън и нетърпелив да я види напълно гола, той разкъса бельото ѝ и го издърпа. Това я направи по-смела и тя го ухапа. Почувства, как пантерата в него сякаш прониква в душата ѝ, изисквайки от нея да хапе, дере и да забива нокти в гърба му, докато не остави никакво съмнение в ума му, че тя също предявява претенциите си към него.

За един ужасяващ и вълнуващ момент тя възседна Итън, за да го завладее, но тогава хищникът в него пое командинето и в гърлото му се надигна ръмжене, което се превърна в рев. Той беше алфа, господар на територията си и като такъв бе изпълнен с примитивност. Беше всичко, което тя никога не е искала и не е познавала, но сега усещането за него бе замъглило ума ѝ.

Итън притисна устни към нейните, облиза ги, преди да ги целуне, и след това спусна хапещи целувки по страните и врата ѝ. Захапа мястото, където се срещаха ключицата на рамото и врата ѝ, карайки я да стene от наелектризиращото напрежение, което разтърси тялото ѝ. Зърната ѝ се стегнаха и втвърдиха почти до болка, преди той рязко да се премести надолу. Прокара езика си по едното връхче и изпитаното удоволствие я накара да закреши. Вдигна глава, а в погледа

и лицето му се четеше страстен триумф, който превърна топлината между бедрата ѝ в гореща лава.

— Предупредих те, че ще вкуся всяка част от теб — повтори той, а гласът му беше толкова груб, че звукът от него раздразни възбудените ѝ сетива. — Винаги спазвам обещанията си.

Итън наведе глава към гърдите ѝ и засмука с устните си зърното ѝ, облиза го и го целуна, преди да го засмуче още по-силно. Поразяващото удоволствие, което устните му изпратиха като стрели на изострено желание по цялото ѝ тяло, предизвикаха нов вик на наслада. Той погали и потърка другото зърно с пръстите си, като го масажираше, докато тя се гърчеше на леглото под него, почти обезумяла от желание.

— Моля те — стенеше тя. — Моля те, не мога да понеса повече, Итън. Моля те!

— Все още не — отвърна той безмилостно.

Премести се обратно на леглото и отново впи устата си в нейната. Целуваше устните ѝ, докато тя не си помисли, че ще я погълне. Ръцете му галеха всяка част от нея, освен онова място, където се концентрираше цялото ѝ желание. Тя му отвръщаше, като трескаво милваше с ръцете си твърдите му като скала бицепси и изваяните мускули на гърба и седалището му. Всеки сантиметър от него беше корав, твърд и мъжествен.

Итън я докара до ръба на желанието и лудостта. Мари не издържаше повече на напрежението, затова зарови ръцете си в гъстата му, лъскава коса и повдигна главата му.

— Имам нужда от теб веднага — настоя тя, беше дошъл нейният ред да заповядва.

Победата струеше от очите му, но вместо да се чувства завладяна от него, Мари усещаше себе си като победителя.

— Аз също се нуждая от теб, океанско момиче. Копнея да те вкусвам, докато закрешиш името ми.

Тя поклати глава и се опита да премести тялото си.

— Не, не е... това не е нужно. Въпреки че тази форма на правене на любов може да бъде приятна, аз...

Той замръзна и се втренчи в нея с очевидно недоверие.

— Приятна? Приятна! С кого си била...?

Но преди да завърши мисълта си очите му потъмняха до цвета на разтопено злато и той оголи зъбите си в гримаса.

— Няма значение. Не искам да чувам за никой друг мъж в леглото ти. Нито сега, нито когато и да било. Вместо това ще те накарам да забравиш всеки друг, който те е докосвал.

С едно бързо движение се настани между бедрата ѝ и ги постави на раменете си. Преди да успее да протестира отново, той я докосна с устните си. Вълните на оргазма я заляха и Мари закрещя името му.

Итън не ѝ даде време да изплува обратно от спиралата на желанието. Тялото ѝ все още тръпнеше от последвалите конвулсии, когато той се намести между краката ѝ и притисна члена си, така че дебелата му главичка навлезе във влажната ѝ топлина. Имаше вкус на подправки и мед, и цялото му тяло, копнееше да усети всеки сантиметър от проникването, докато навлизаше в нея, чак до самия ѝ край.

Чакаше търпеливо, а мускулите му трепереха от напрежението да се удържа. Гладът и желанието бушуваха в него, но той отказваше да я обладае до край.

Искаше тя да му се отдаде.

— Мари? Красавице, трябва да отвориш очи и да ми отговориш веднага, преди да е станало късно и животното в мен да е надделяло над мъжа. Нуждата да бъда в теб е по-силна от всяка друга, която съм изпитвал през целия си живот.

Мари отвори великолепните си очи, които блестяха като нощното небе и за един ужасен миг не отговори. Когато той почти обезумя, тя бавно му се усмихна.

— Ти каза истината, това изживяване беше много повече от приятно.

Итън се разсмя, смехът му беше див и изпълнен с желание.

— Мари? Скъпа?

— Да, Итън. Казвам, да.

Той изрева някакъв неразбираем звук и се вряза толкова дълбоко и бързо в нея, че тестисите му се удариха в дупето ѝ, когато телата им се срещнаха. Тя подскочи, изви се срещу него и изкрещя. Но викът ѝ, съдържаше само една дума:

— Още.

Той се пълзна в нея с отчаяна нужда. Тялото му я тласкаше към висини на екстаза, каквito не подозираше, че са възможни. Всеки сантиметър от него се напрегна, докато се притискаше във влажните ѝ извивки. Всеки сантиметър от члена му изтръпваше, когато се притискаше в приветстващите го обвивки на женствеността ѝ. Усети напрежението в нея, пъхна ръката си между телата им, като прокара пръсти през мястото, където се сливаха, достигайки до най-чувствителната ѝ точка. Притисна клитора ѝ, галейки го ритмично, докато продължаваше да влиза и излиза от нея.

Тя извика отново, когато той я докосна и движенията ѝ станаха още по-бързи.

— Итън, Итън, Итън.

Той затвори очи, за да се съсредоточи върху усещането за нея и нежната ѝ, копринена кожа, която се търкаше в неговата. Мекотата ѝ приветстваше твърдостта му. Мари се изви под него и той почувства настъпването на оргазма ѝ. Когато свърши, тя заби зъбите си в рамото му.

Усещането от зъбите ѝ, предизвика пантерата в него и тя изрева от удоволствие и одобрение. Итън усети как тялото му се стяга и се втвърдява повече, отколкото беше предполагал, че е възможно. Светът напълно излезе извън оста си и нещо вътре в него се пречупи. Избухна в нея, свършвайки толкова мощно, че извика, докато горещите струи сперма се изливаха от него дълбоко в утробата ѝ.

Когато най-накрая се срина до нея, имаше нужда от около минута, за да си спомни как седиша. Омекналият му член, бе все още в нея. Лежеше там, замаян и не искаше нищо повече от това да заспи до тази жена и после да се събуди вътре в топлината на тялото ѝ. Мисълта го накара да се усмихне, но изведнъж някаква нежна, охлаждаща влага отвлече вниманието му — и предизвика у него усещането, че над главата и тялото му ръми. Той примигна и като отвори очи, мигновено дойде на себе си.

От Мари отново струеше енергия — блестяща светлина, която я озаряваше в сребристо синьо и я обгръщаше както, когато се беше излекувала. Само дето този път изглежда бе призовала дъжд. От тавана му.

Мари изплува от вълните засищащи удоволствие и задоволство, когато Итън я повика.

— Мари? Океанско момиче? Изглежда имаме малко неочеквана промяна на времето — каза Итън. Гласът му беше пълен със смях и тя отвори очи, за да провери какво го беше развеселило толкова. Капка вода изпръска носа ѝ и тя ахна, седна в леглото и се огледа наоколо озадачена.

Валеше. Вътре. Повдигна ръка, за да почувства дъждовните капки и осъзна още нещо. Тя сияеше.

— Ох! Аз съм виновна — изпъшка Мари.

Итън се засмя силно и я издърпа обратно в прегръдката си.

— Някак си се досетих, с атланците неща и всичко останало — промърмори той в ухото ѝ. — Очарователно е, но може би трябва да го спреш, преди да се намокри леглото?

Тя почувства как по лицето ѝ плъзва топлина и се изчерви.

— Разбира се.

Беше въпрос само на миг концентрация, за да спре водата, която неволно бе канализирала. След това насочи вниманието си към собствената си същност и сиянието по кожата ѝ се изгуби.

— Съжалявам. Аз никога... никога не съм правила това. Несъзнателно да призовавам вода. Не знам как... — Тя спря бърборенето, когато случайно ѝ хрумна нещо. — Истина е, че силни емоции могат понякога да освободят способностите ни, така че може би причината е страстта? Трябва да си запиша това.

Ръцете на Итън се стегнаха около нея.

— Имам по-добра идея, моя красива ученолюбивка. Защо не запишеш всичко по-късно? Онова нещо с адреналинната реакция, за която ми каза по-рано, дъждът, сиянието. Всичко.

Той се усмихна и в усмивката му се четеше самодоволен мъжки триумф.

— И гледай да напишеш името ми правилно в частта със „страстта, предизвикваща дъжд“, нали? И-т-ъ...

Тя го бутна по гърдите, усмихвайки се неохотно.

— Мисля, че ще запомня името. Със сигурност го използвах доста пъти тази нощ.

Той се обърна по гръб, издърпвайки я със себе си и тя почувства пениса му да се втвърдява до крака ѝ.

— Как е възможно това? Способен си да се възбудиш отново толкова скоро заради двойствената си природа ли? — запита тя.

— Не, всичко е заради теб — отвърна той, преплитайки пръсти в косата ѝ. — Защо не видим още колко пъти можеш да извикаш името ми?

Тя го целуна, докато не остана без дъх и после надигна глава.

— Много си арогантен.

— Да, такъв съм — съгласи се лениво той. — Но може би този път ще извикаш гръмотевична буря.

Итън се преобърна и я оставил под себе си, и за дълго време бе всичко друго, но не и ленив.

Итън стоеше пред прозореца и наблюдаваше невероятната гледка на „Биг Сайпръс“. Първият топъл блясък на зората докосна върха на дърветата и ги покри с панделки от светлина с позлатени краища, като подаръци, чакащи да бъдат отворени от нетърпеливи деца.

Сравнението го отведе към мисли за децата в прайда, които гледаха на него като на модел за подражание — модерният шейпифтър, който се съюзи с други шейпифтъри, хора и сега дори с атланти. Мъжът, който се опитваше да работи заедно с тях в полза на общите цели и срещу общите врагове.

Какво щеше да стане, ако умът на Травис работеше като този на Фельн? Какво, ако планираше да превземе прайда от Итън и да се съюзи с вампирите? Органос беше мъртъв, но никога не отнемаше много време преди да се появи друг кръвопиец, който да запълни празнината.

— Давам пауново перо за мислите ти. — Топлият ѝ глас го успокои и погали, предизвиквайки усмивка на лицето му и трепет в интересни части от тялото му, които трябваше да са отпуснати от изтощение.

Той се извърна от прозореца и остана за момент да я погледа. На слабата утринна светлина тя искреше като скъпоценен камък сред цветните шалове, разхвърляни върху леглото му. Винаги щеше да има приятни спомени за тях.

Той прескочи разстоянието, което ги разделяше и се стовари върху леглото, грабвайки я в ръцете си.

— Пауново перо? Ние казваме пени. Пауните не протестирали?

— Ние предлагаме само пера, които намерим паднали, глупчо. Не ходим наоколо да скубем дворцовите пауни.

— Да скубете дворцовите пауни? — измърмори той, изумен от тази жена и екзотичните ѝ изрази. От екзотичните ѝ преживявания. По дяволите, беше предизвикала дъжд в спалнята му.

Три пъти.

Той я целуна по врата и вдиша дълбоко, поемайки аромата на топлина иекс, и целуната от слънцето кожа. Неговият мириз също беше върху нея, осъзна той. Тази мисъл му се хареса повече, отколкото трябваше.

Беше започнал да проявява силно чувство за собственост към нея, а нямаше право.

Което го ядосваше.

— Какво общо има времето с това, въобще? — настоя той.

Тя премигна.

— Извинявай?

Като се проклинаше той скочи и слезе от леглото.

— И трябва. Да ми се извиняваш. Ако мислиш да ме използваш само заекс и да ме зарежеш. И да се върнеш в Атлантида.

По лицето ѝ бавно се разля усмивка и тя седна, без да се притеснява от голотата си, за да вдигне чаршафа и да се покрие. Той откри, че е хипнотизиран от гледката на кремавите ѝ гърди, чиито розови връхчета стърчаха към него.

— Признавам, че идеята да бъда съблазнителка, която те използва заекс, ми допада — измърка тя, смеейки му се.

Но не. Тя се смееше с него, осъзна той, а това беше много различно. Смехът ѝ беше съблазнителен и приятен, не подигравателен. Внезапно той почувства как студената, черна буза в гърдите му се пропуква, пропускайки въздух, топлина и нежния ѝ летен дъжд в сърцето му.

Това го изплаши ужасно.

Но днес беше ден на смелост. Той почти се засмя. Да се изправи срещу Травис изобщо не го беше изплашило, но да заложи сърцето си го ужасяваше.

— Ако спечеля предизвикателството, ще ми дадеш ли шанс? Ще обещаеш ли да ни дадеш време, за да се опознаем?

Ето. Каза го. Сега топката беше в нейното поле. Ако изобщо атлантите играеха с топка на полето.

— Когато спечелиш предизвикателството — отговори тя, — ще имаме всичкото време, от което се нуждаем, за да се опознаем. Имаш думата ми.

Той кимна, обзет от бурна радост. Щеше да спечели това състезание и да докаже на Мари, че му принадлежи. Лесно.

— Така, сега съм готов — каза той.

Тя повдигна брадичка и се усмихна.

— Сега си готов.

Мари прекара всеки час от зазоряване до полунощ с Итън. Наблюдаваше го как раздава заповеди отнасящи се до всичко, от евакуация на жените и децата до по-досадни задачи, като резервните планове за огромната бизнес инфраструктура, която той и екипът му управляваха за прайда.

Кат се обаждаше на всеки час, докладваше търсенето си на Джак, питаше как Мари се справя с напрежението и се интересуваше от Итън. Мари разпозна все по-дълбоката тревога на Кат за членовете на прайда и приятелите ѝ и се опита да я успокои. Но можеше да направи много малко неща по телефона, а барierите все още бяха на място и блокираха завръщането на Кат у дома.

Мари използваше телефонните разговори с нея като някакъв вид напомняне и се опитваше да се свърже с Аларик и Бастиян всеки път, когато затвореше телефона. Но всеки опит се срещаше със същата черна безжизненост. Празно пространство без следа от нито един от двамата. Избута страх настрали, щеше да се притеснява по-късно. Първо трябваше да преживее деня и предизвикателството на Итън. Тогава щеше да намери начин да се свърже с Атлантида.

Аларик и Бастиян все още бяха живи. Знаеше го.

Ако нещо в този толкова дълъг ден изненадваше Мари, това беше откритието за присъствие на толкова много спокойни моменти на сред подготовка за война. Каква война щеше да бъде това, замисли се тя, ако се случеше немислимото и Травис победи Итън. Уилям и останалите воини от прайда бяха пределно ясни, че ще предизвикват

Травис един след друг, докато не падне мъртъв на земята в кръга на предизвикателството.

Тя си бе мислила, че ще има повече надъхване. Повече от сърдечното „Разбира се, че ще победиш, Итън“ към предводителя им. Но пантерите нямаше да са те, ако не бяха прагматици. Какво друго можеше да се очаква от биологичен вид на ръба на изчезването. Ако предводителят на прайда паднеше, друг щеше да заеме мястото му. Това беше естественото развитие на нещата.

— Да върви по дяволите естественото развитие!

— Толкова си яростна, океанско момиче е — каза меко Итън иззад нея, като я стресна. — Какво се върти в ума ти?

Тя се обърна към него.

— Ти си ми в ума. Това глупаво предизвикателство е в ума ми. Има само два часа до полунощ, а ти си говориш за банкови сметки с Уилям. Не трябва ли да тренираш или нещо такова?

На лицето му се появи мимолетна усмивка, преди да я погледне тържествено в очите.

— Харесва ми, че се притесняваш за мен, но няма нужда. Имам намерение да се уверя, че Травис няма да преживее предизвикателството. Той подпечата съдбата си, когато сложи ръце върху теб.

— Спри! Това не беше нищо — настоя тя. — Видя колко лесно се излекуваха тези белези. Не рискувай себе си заради толкова маловажна причина.

— Това не е маловажна причина, повярвай ми. Но има много повече. Предизвикателството за предводител е дългогодишна традиция сред моя вид. Не мога да откажа, ако го направя, собственият ми прайд ще ме лиши от командването. Естественият подбор важи за шейпшифтърите повече отколкото за всеки друг вид.

— Итън, чувствам се толкова безполезна. Моля те, дай ми да правя нещо.

— Имаш предвид нещо повече от това, което вече правиш? Като да помагаш на онази жена, която има родилни болки? Или да успокояваш децата, които се подслониха тук с майките си? Или да предлагаш логичен, хладнокръвен съвет за всяко от дузината решения, които трябваше да взема днес?

Той се наведа да я целуне.

Тя поклати глава.

— Това бяха фалшиви родилни болки, породени от стреса. Ще мине повече от месец преди да роди бебето, да бъде волята на Богинята.

Итън хвана раменете ѝ с ръце.

— Ето какво можеш да направиш за мен. Изчезвай от тук. Ако най-лошото се случи и...

— Няма. Дори не си го помисляй — отсече тя, отказвайки да чува как изрича думите за вероятната му загуба и смърт.

— Мари, трябва да ме изслушаши. Ако се случи най-лошото, новият предводител трябва да предложи безопасен път на всеки, който иска да напусне прайда. Травис е луд, но представителите от другите прайдове ще го принудят да постъпи правилно. Това е една от причините, заради която се надявах Джак да дойде, но няма значение. Тук има достатъчно от тях, които имат чест и ти ще си в безопасност.

Тя поклати диво глава, не желаейки да слуша. Неспособна да понесе мисълта, че мъжът, когото току-що беше открила, може да ѝ бъде отнет само след ден.

Той хвана главата ѝ и я принуди да го погледне.

— Ако ме победят, обещай ми, че ще се махнеш.

Тя погледна в златистите му очи, които горяха с решителност и осъзна, че съгласието ѝ ще облекчи до някаква степен бремето му.

— Обещавам.

Итън я наблюдава дълго, сякаш за да прецени силата на обещанието ѝ, после очевидно удовлетворен от искреността ѝ, кимна.

— Тогава сме готови.

Два часа по-късно Итън мина през кръга от шейпшифтьри, които ограждаха новоиздигнатата аrena. Бяха разчистили място сред гъстата блатна растителност само на няколко мили от щаба му. Отдели малко време да съжалява за съборените борове и отрязаните кипариси, които бяха набързо насечени, за да оформят кръга за предизвикателството.

— Коя част от опазване на природата не разбрахте, глупаци?

Травис се изсмя гръмогласно.

— Няма да се притесняваш за такива незначителни неща след тази нощ, Итън. Ще си също толкова мъртъв колкото патетичните ти

котки от Флорида.

Дълбок тътнещ глас прогърмя от сенките.

— Никой от тях не е умрял още, Травис от прайда на тексаските пантери. И ако продължаваш да говориш толкова небрежно за измирането на собствения ти вид, ще ме ядосаш.

Травис се озъби на новодошлия, но Итън отметна глава назад и се засмя.

— Джак! Никога не съм мислил, че ще се радвам да видя тигър.

Извънредно мускулестият шейпшифтър — тигър влезе в кръга, докато бдителните пантери отстъпваха от него. Без значение колко бяха безстрашни, нито една пантера не би се противопоставила на шейпшифтър, чиято истинска форма беше двеста и двадесет килограмов тигър.

Джак стисна ръката на Итън и се обърна да поздрави Травис. Но той му изръмжа и отстъпи.

— Махай се от мен. Вониш на джунгла.

Очите на Джак се присвиха, но усмивката му не изчезна.

— Хубави обноски. Какво щастие за теб, че съм швейцарец в това предизвикателство.

Травис съблече ризата си и я хвърли на земята.

— За какво говориш?

— Той е неутрален — обясни Итън. — Тук е просто да наблюдава и да се увери, че се спазват всички правила.

Травис изръмжа към него.

— Така ли? Може би Швейцария е малко закъсняла.

Звукът от спускането на ударниците на дузина оръжия проехтя във въздуха и Джак, Итън и членовете от прайда му се приведоха в позиция, готови да се преобразят и да посрещнат заплахата.

— Ох, по-добре изчакай приятелката ти да се присъедини към нас, Итън — каза Травис. Очите му блестяха със злоба, когато посочи към пътя, по който Итън току-що беше минал.

Той я почувства, преди да я види. Мари.

Копелетата бяха хванали Мари.

Първична ярост изпълни тялото му, когато видя как двама мъже я довличат в кръга. Красивата ѝ коса беше разбъркана. Те бутнаха Мари на земята и Итън се опита да ѝ помогне, но Травис му размаха пръст, докато двамата главорези насочваха пистолети към главата ѝ.

Мари вдигна ръце сякаш да му каже да се успокои. Този път нямаше страх върху лицето ѝ. Беше далеч по-твърда отколкото предполагаше.

— Могат да стрелят по-бързо, отколкото ти да скочиш, Итън — каза Травис. — Така че сега ще се бием без помощта на приятелчето ти тигър. И след като изтръгна червата ти и ги увия около главата ти, ще изчукам жена ти точно тук на земята до мъртвото ти тяло.

Червена мъгла от силна ярост замъгли погледа на Итън и почти го ослепи, но той я потисна. Насили студената логика да овладее гнева му.

Не можеше да направи и най-малката грешка в предстоящата битка. От това зависеше повече от живота му. Ако нараняха Мари... Но той отхвърли мисълта. Имаше нужда от ледена логика и здрав контрол.

Итън погледна към Джак и направи почти незабележим жест, сигнализирачки ловко, че не мисли, че могат да атакуват оръжията и да спечелят. Джак отвърна на жеста, като се съгласи.

— Искаш да се биеш или ще продължаваш да се фукаш, Травис? — Итън целеше да изтръгне емоционална реакция. — Фельн винаги е казвала, че само приказваш и нямаш смелост за нищо.

Травис извика високо и пискливо от болка и мъка.

— Обичах я! Обичах я, а тя ме напусна заради теб. Никога не си я обичал, копеле такова. Остави я да умре. Така че сега имам намерение да те убия, а хората ми ще застрелят всеки член на прайда ти, само ако помръднат дори.

Мари проговори от мястото, където беше коленичила на земята.

— Това ли е твоята представа за справедливо и честно предизвикателство за предводител? Дори аз, която съм нова във вашите среди, знам, че това не е правилно.

Травис повдигна свитата си в юмрук ръка и пристъпи към нея, а Итън се втурна към него. Но преди да успее да го настигне, Мари се извиси плавно, вдигнала ръце във въздуха.

— Никога няма да ме удариш отново — каза тя и във въздуха около нея заблещука водна стена, която се появи от нищото, разпръсна се във всички посоки и повали кретените, държали я до преди миг, а Травис изтласка няколко стъпки назад.

Той бързо преодоля стъписването си, когато звукът от битка заля кръга. Братята на Итън от праида бяха взели надмощие при моментното объркване, натрапниците бяха обезоръжени и надвити. Няколко изстрела разцепиха нощния въздух, но бяха заглушени от викове и ръмжене.

Итън скочи към Мари и когато я придърпа в ръцете си, го обзе облекчение.

— Мисля, че от теб ще излезе страхотна алфа, океанско момиче — каза той, докато държеше под очи Травис, за да е сигурен, че няма да извади оръжие от някой скрит джоб.

Преди тя да успее да отговори, Джак беше до тях.

— Предполагам, че имаш малко недовършена работа там. Аз ще пазя жена ти.

За миг Джак се преобрази в тигровата си форма и обви гигантската си фигура около Мари.

— Стой с тигъра, Мари. Това няма да продължи дълго — обеща Итън. Всичките му инстинкти настояваха да остане с нея, но честта и традициите го принуждаваха да приключи с това.

— Ти настоя за предизвикателство — извика той към Травис, който очевидно се готвеше да избяга. — Сега, след като се върнахме към равните шансове, ще го получиш.

Травис спря и когато погледна към него, на лицето му се изписа подозрение.

— Това е измама. Защо ще се съгласяваш на предизвикателството след това?

Итън свали ризата си.

— Защото тези древни традиции, които ти поруга в действителност, означават нещо за мен.

— Тъпак! Всичката тази глупава чест. Фельн винаги казваше, че тя ще те погуби — подигра му се Травис, докато обикаляше наоколо, търсейки пролука.

— Ще видим, нали така? — Итън изчака за знак от предизвикващия и го последва, преобразувайки се във въздуха, докато Травис правеше същото. Те добре си съответстваха, отбеляза той студено с едно кътче на ума си. Но след това нямаше време да мисли за нищо друго, защото битката беше започнала.

Мари наблюдаваше, изпълнена с благоволение, докато двете мощни котки се срещнаха с шумен сблъсък от звук и ярост. Светлоафявата пантера на Итън беше малко по-дълга от червената котка на Травис, но бяха прилизително еднакви по ширина и мускули. Ужасът за Итън я парализира дори без тигъра, който ѝ пречеше да се движи.

Тя се задъхаха, наблюдавайки как двете пантери се търкаляха неспирно в кръга, хапеха се с убийствени зъби и разкъсваха със смъртоносни нокти, докато и двамата не бяха окървавени и надрани. Травис заби лата в лицето на Итън и краката на Мари се задвижиха, сякаш за да отиде при тях, но намери пътя си блокиран от близо четвърт тонен ръмжащ тигър. За момент сърцето ѝ скочи в гърлото, но Джак погледна към нея през тигърските си очи и тя се успокои.

Някак си звукът от битката извън кръга не достигаше до нея достатъчно, че да предизвика страх от заблуден куршум. Всяка част от съзнанието ѝ беше съсредоточено върху борбата на живот и смърт, която заемаше място в кръга пред нея.

Червената пантера изръмжа отново и когато успя да се изпълзне на златистия си враг, се затича, в опит да избяга. Итън го догони и връхлетя върху него, битката започна отново, когато двамата се опитаха буквално да изтръгнат гърлата си един на друг. Сребристобели нокти проблясваха на лунна светлина, а кръвта беше изцапала козината на котките с черни сенки.

Мари вдигна ръце, за да повика отново водата, неспособна да стои бездейно и да наблюдава как Итън умира, но тигърът я бутна по краката с голямата си глава. Колкото и да не ѝ се искаше да го признае, разбра какво се опитва да ѝ каже Джак. Щеше да е също толкова грешно да се намеси, колкото и когато го направиха разбойниците на Травис.

— Джак, по-добре това да приключи скоро, или ще се намеся. Не ме е грижа за древните правила — заяви тя, без да знае дали тигърът може да я чуе или разбере.

Всеки прорез от нокът или зъб върху пътта на Итън ѝ причиняваше болка.

Червената котка се набра за огромен скок и се приземи върху гърба на Итън. Златистата пантера се забори лудо, извивайки се и

подскачайки, за да свали смъртния си враг от своя гръб, но Травис заби зъбите си отстрани във врага му и Итън се строполи тежко на земята.

Мари извика при падането на Итън, но преди да успее да се помръдне, златистата котка се претърколи с рязко движение и измъкна врата си от устата на Травис. Тогава Итън се изправи на задните си крака и удари силно с лапа през врата на Травис, изтръгвайки гръкляна му. Бликащите струи от артериална кръв изглежда предизвикаха внимание със самото си безмълвие и звукът от битката около кръга бавно загълхна.

Травис падна на земята, очевидно мъртъв. Докато падаше, той бавно прие обратно човешката си форма. Итън, все още в облик на котка, стоеше близо до тялото с наведена надолу глава, ужасно задъхан.

Мари избута тигъра и изтича към Итън, падайки на земята пред него. Котката вдигна глава и Итън погледна към нея през тези очи.

— Сега най-накрая мога да предложа помощ — каза тя, сложи ръцете си върху него и се помоли на Богинята. Докато целебната топлина се разпространяваше от ръцете ѝ в тялото му, тя наблюдаваше как ужасните рани върху него заздравяват. Сребристосинята светлина от нейния дар се смеси със златистото трептене на неговата променлива форма и той възвърна човешкия си облик.

Коленичила на земята насреща мрака, миришещ на кръв, Мари за няколко секунди се срина от ръба на съзнателната реалност право в душата на Итън. Заляха я образи от живота му, почувства мъката от смъртта на Фельн и самоненавистта, задето се беше провалил и не бе успял да защити толкова много членове на прайда от вампирите и Травис. Тя ахна, когато прозорецът към най-дълбоките му емоции се отвори пред нея и най-силният образ, който видя, беше собственото ѝ лице.

Мари падна назад, когато лечението приключи, гледайки го шокирано. Собственото му изражение беше огледално на нейното.

— Видях душата ти, Мари — каза той с тих глас. — Паднах в нея.

Тогава изглежда той успя да се отърси от транса и се изправи на крака, издърпвайки я със себе си, докато оглеждаше кръга за допълнителна опасност. Джак и Уилям, вече възвърнали човешката си

форма, крачеха към тях. Уилям имаше кървави драскоти отстрани на лицето си, но с изключение на това, не изглеждаше ранен.

— Докладвай — нареди Итън, гледайки заместника си.

— Сритахме им задниците — провлачено каза Уилям. — Ще ти дам пълен доклад утре, но ще трябва да предадем тези нарушители на представителите от другите прайдове.

Джак кимна в знак на съгласие.

— Те твърдят, че са нямали идея какво е планирал Травис, което вероятно е вярно. Както и да е, ако разкара горилите на Травис от тук, никога няма да има и капка съмнение за нечестно отношение от твоя страна.

Итън обмисли думите им и кимна.

— Добре. Жертвите?

— От наша страна, нищо повече от няколко драскотини — каза Уилям. — Поне не и нещо, което трансформацията да не може да излекува.

— Мога да помогна, имам личителски способности — предложи Мари.

— Не. Приключи с правенето, на каквото и да е, с изключение на почиване, океанско момиче — отсече Итън, а в гласа му се беше завърнало аргантното командване.

Мари настърхна и започна да спори, но той се наведе и сложи едната си ръка под коленете, а другата около раменете ѝ и я вдигна до гърдите си.

— Моля те — измърмори само за нейните уши той. — Имам нужда от теб.

— Ами, след като поставяш нещата по този начин — каза тя и обви ръце около врата му, — как мога да откажа?

ГЛАВА 12

Седмица по-късно

Мари се събуди бавно от миризмата на кафе и се протегна с удоволствие, преди да отвори очи. Седна и се огледа из спалнята на Итън, доволна от промените в някога студеното и голо място. Тя беше придумвала и досаждала на своята пантера за боядисване и светли драперии, макар че беше оставил пазаруването на нея и Кат. Сега пространството бе изпълнено с топлина и цвят, и това беше убежище, на което се наслаждаваха през много часове от нощта, а дори понякога през следобеда, след като направеха ежедневното си посещение до д-р Хърман, за да видят вече почти излекуваната пантера.

След като преди пет дни беше чула от Аларик, че двамата с Бастиян са невредими, но все още по следите на лорд Джъстис, беше способна да се отпусне и да се наслаждава на този отдих от притесненията. Решително остави настрана всяка мисъл за това какво щеше да се случи между нея и Итън, когато се завърнеше в Атлантида.

Вратата се отвори и миризмата на кафе, която я беше събудила, се промъкна в стаята във формата на поднос, носен от много секси алфа-мъжкар.

— Добро утро, океанско момиче. Помислих си, че може да се нуждаеш от малко кофеин, след като ме държа буден цяла нощ.

— Аз ли те държах буден? Чия беше идеята да пробваме всяка част от мебелировката? — Тя се опита да звучи възмутено, но излезе нещо като сънливо задоволство. Не разбираше как този мъж може да е толкова възхитително привлекателен дори в прости дънки и бяла риза. Опита да не мисли за това как може би изглеждаше в момента, с разбръканата си от леглото коса.

Той оставил подноса на масата до леглото и се наведе да я целуне, след което седна и усмивката изчезна от лицето му.

— Значи това е.

Стомахът ѝ внезапно се сви на буца.

— Да, това е. Аларик пристига тази нощ, за да ме отведе в Атлантида. Така че имаме няколко часа.

Той изруга под носа си.

— Не искам няколко часа с теб. Искам няколко години. Дори няколко живота.

Тя прехапа долната си устна със зъби и въздъхна.

— Чувствам се по същия начин относно теб. Никога не съм си мислила... ти си предводител и Кат ме предупреди...

Той я прекъсна.

— Кат те предупреди, заради това какъв бях, преди да те срещна. Но сега никога няма да мога да бъда с друга жена, Мари. — Той взе ръцете ѝ в своите. — Ти докосна душата ми, океанско момиче. Не знам защо се случи или дори как се случи толкова бързо, но ето, че е така. Не мога да те пусна да си отидеш.

— Итън, знаеш, че сливането на душите може да се случи на всеки. Но свободната воля господства над всичко. Ти си... Можеш да си потърсиш друга, ако моето отъствие...

Той прекъсна рязко думите ѝ и златистият му поглед се заби в нея, когато се намръщи.

— Никога отново не искам да те чувам да го казваш. Без значение дали си в леглото ми или на хиляди мили разстояние, все още си моя. Дори не си помисляй да забравяш това.

Тя се опита да се усмихне.

— Все още си такова нацупено котенце, *ми амарा*. Мислех, че до сега съм укротила малко от тази арогантност.

— Никога опитомен — каза той с дрезгав глас. — Но винаги твой.

Тя почувства сълзи да изпълват очите ѝ.

— Но аз трябва да замина. Отговорностите ми... не мога да изоставя храма, дори някаква част от мен да го иска.

Той я дръпна в прегръдката си.

— Колкото и да ми се иска, никога не бих поискал да зарежеш задълженията си. Ако някой може да разбере отговорността, това съм аз. Но някак си помага да знам, че някаква част от теб мисли за това. За мен.

Бяха обсъждали въпроса многократно, но и двамата знаеха колко невероятно щеше да е Посейдон някога да му позволи да влезе в

Атлантида. Може би в някой момент от бъдещето. Със сигурност не сега.

— Давам ти думата си, Итън от Флорида — зарече тя, влагайки цялата си любов в погледа, който му отправи. — Ще намерим начин.

— Ще намерим начин — повтори той. — Аз също ти давам своята дума. Обичам те, океанско момиче. Спомняй си го всеки път, когато погледнеш този пръстен.

Мари погледна надолу към безупречния диамант на лявата си ръка. Символ на обещание, беше казал той, когато ѝ го даде предишната нощ. Трепет на любопитство я накара да се запита как диамантът щеше да резонира със скъпоценните камъни в храма и каква песен можеше да изпее Ерин заради него. Със сигурност толкова красив камък, който съдържаше обещание за безкрайна любов, можеше да изпее мощно лечение.

— Отново виждам изражението на учен — каза той. — Какво е проникнало в тази прекрасна глава?

Докато смехът буботеше в гърдите му, опрени в нейните, тя погледна нагоре, за да открие златистите очи, пълни с желание. Блещукаща сребристосиня светлина заискри и се уви около нея. Тя се отпусна обратно на леглото, дърпайки го със себе си.

— Имаме цял ден, моя красива, свирепа пантеро — каза Мари, повдигайки лице за целувките му. — Имаш ли идея как можем да го прекараме?

Той я целуна с бавно умение и нежност, докато тя не се задъха под него.

— О, имам една или две идеи — провлачено отговори Итън и погледна нагоре към тавана. — Мислиш ли, че трябва да взема чадър?

Само след миг стаята се огласи от силния ѝ смях.

Заедно, обеща тя безмълвно, щяха да се опълчат смело, без значение каква опасност можеше да крие бъдещето. Любовта и смехът щяха да им помогнат да преодолеят всяка пречка. Шейпшифтьрът беше намерил своята жена и тя най-накрая бе пристигнала у дома.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.